

**SZINAY BALÁZS**

*Paranpara*  
*(Válogatott versek 2001-2004)*

**Budapest, 2009**

© 2009 Szinay Balázs

ISBN 978-963-9934-21-4

Minden jog fenntartva.

Jelen könyvet, illetve annak részeit a kiadó előzetes írásos engedélye nélkül tilos reprodukálni, adatrögzítő rendszerben tárolni, bármilyen formában vagy eszközzel – elektronikus vagy más módon – közölni.

Felelős kiadó:  
az Ad Librum Kft. ügyvezetője

© 2009 Ad Librum Kft.

1107 Budapest, Mázsa tér 2-6.

[info@adlibrum.hu](mailto:info@adlibrum.hu)  
[www.adlibrum.hu](http://www.adlibrum.hu)

Borító: Glied Viktor

Tördelés: Topik Bt.

Nyomda: Euro Team Studio, Miskolc

A könyvvel kapcsolatban további információ:  
<http://adlibrum.hu/Szinay-Balazs/>

## I. A KÖTETRŐL (ELŐSZÓ)

A kötet egy 6 kötetnyi versből álló gyűjteményből lett összeválogatva. Ezek közül csak az első kötet jelent meg nyomtatásban, azonban az sem került kereskedelmi forgalomba, csupán ismerősi körben terjedt el. Mindebből következően talán furcsa, hogy valaki az első „hivatalos” köteteként rögtön egy válogatáskötettel indít. Válogatás köteteket egy karrier egy adott szakaszánál vagy éppen lezárulását követően szoktak kiadni. Az én szándékom is az e kötettel, hogy egy adott időszakról készült dokumentációt tegyek közzé, lezártnak tekintve azt a szakaszt. Azonban nem érzem ehhez szükségességét annak, hogy az ebben az időszakban született művek, kötetenként külön-külön is megjelenjenek. Elegendőnek érzem egy gyűjtemény megjelentetését. Az egyes művek 2001 és 2004 között születtek. A vers szót e kötet esetében tágabb értelemben használom. A versek között szerepelnek formai szempontból tényleg a klasszikus verselés körébe sorolható művek, ugyanakkor helyet kaptak olyan jellegű irományok (főként azok) amelyeket leginkább a szabad vers kategóriába sorolnék (ha már mindenképpen versről kell beszélnünk), tekintve, hogy inkább gondolatfuttatások és a spontaneitás, a gondolatiság, az érzésvilág és a hangulat kap főszerepet a formaisággal szemben. Tehát ezek inkább érzések és hangulatok, mintsem versek. A kötetben több helyen előfordul, hogy az olvasó olyan művekkel találkozik melyeknél nem a láttató erőre és konkrétumok keresésére kell fordítania a

figyelmét, hanem inkább meg kell próbálnia belemerülni a szavak, gondolatok hangulatiságába. Sok mű egyszerű szabad asszociációk sorából áll, ami azt jelenti, hogy előfordulhat, hogy az egyes gondolatok, között nincsen gyakorlati összefüggés, hanem azok egymást generálják, egymásból jönnek létre, azonban különböző összefüggések soraként. A kötet úgymond felépített szerkezetű. Elejétől a végéig olvasva bontakoznak ki az olvasó előtt a mind szélesedő és mélyebben kibontakozó témakör típusok. A könyv a szerelem témakörétől vezet el a lélek és a lét mélyebb kérdéseit érintő témakörök felé. Hogy kiknek ajánlom a könyvet? Egyrészt azoknak, akik gondolatiságra vágnak. Írásaim egyik célja a gondolatébresztés. Másrészről azoknak javaslom olvasását, akik hasonló érzésvilággal bírnak, és egyszerűen szeretnének behelyezkedni hangulatokba, érzésekbe. Megítélésem szerint a kötet mindkettőre alkalmas. Úgy gondolom a kötetben nem állítok univerzális igazságokat, inkább csak közlöm megsejtéseimet és leírom a dolgokat, ahogy én látom, érzem. Ezek valódiság és igazságtartalmát mindenkinek magának kell mérlegelnie. Ám, amennyiben az olvasó eljut egy ilyenfajta mérlegeléshez, máris megvalósult a kötet egyik célja, vagyis gondolkodásra serkent. Az olvasónak a kötet fejezetről-fejezetre történő végigolvasását javaslom, amennyiben az a célja, hogy a mű üzenetét befogadja. Az egyes fejezetek, az egyes versek, gondolatok mind egy, összefüggő egységet alkotnak, nem ad teljes képet, ha az olvasó külön-külön szeretné értelmezni őket.

A szerző

II. VERSEK A "**GABRIELLA**" CÍMŰ  
KÖTETBŐL (2001)

Versek a "**Prológus**" című fejezetből

## **Szerelmünkkel fogadtunk szívének örök hűségét**

Isten szólt hozzám a minap,  
lelkemet álmomban érte,  
szavaira nem emlékszem,  
de él bennem melegségének érzése.

Szólt hozzám újra s újra,  
megjelentette előttem kedvesem,  
szavait föl nem fedeztem,  
de mit éreztetni akart velem, megértettem.

Világos fényt szórt szét körülöttem,  
rózsák illatával lepte be a helységet,  
liliomok közt táncoltatott,  
szerelmes műzsám ölelő szerelmének melegébe  
helyezett.

Mi összefont szívvel áldottuk a mindenséget,  
felfedeztük, hogy az Isten,  
ismét egymásnak adott minket.

Testünk felfedezte egymás testét,  
szavak nélkül elmondtak egymásnak mindent,  
nem kérdeztünk semmit,  
a tökéletesség szemet hunyt a valóság felett.

Ádám és Éva története egy újvilági  
paradicsomban...  
...a természetes gyönyör életre kelt,  
az ember alkotta félreismert világban,  
mi kaptunk egy esélyt az újjászületésre.

Szívünk s Isten szíve hitte a feltámadás gyönyörét,  
s szerelmünkért nem kívánt kínt, halált, vért,  
szeméből könny fakadt,  
s meghasította szívünket a szeretet, melyet ad.

...Ő megérintett minket,  
(kezét mi szívünkbe temettük),  
s szerelmünkkel fogadtunk szívének örök hűséget.



## Vágyom egy világra

Vágyom egy világra, melyben nem tűnik üres szavaknak, ha neked vallok szerelmet...

...Mely olyan zöld mint a fák, melyeket szívünk jegyével jelöltünk meg...

...S nincs szükség nagy szavakra...

...S az egyszerűek nem tűnnek kevésnek,  
s elegek arra, hogy eloszlassanak minden kétséget...

...De minden álom mi valóra vált, halálra ítélték előtte, tudom várnom kell, hogy félelmed a szerelem legyőzze....

Hisz hallom, az angyalok suttogását, ahogy aranylón megérintenek, érzik mindig téged szerettelek...

...Vágyom egy világra, melyben nincs szükség szavaimra, hogy folyton bizonyítsam szerelmemet...

...Melyben elég, ha egymásra pillantunk és ez megérinti a szíved...

De minden álom mi valóra vált, halálra ítélték egyszer, kérlek hagyj álmodni, ne ébressz fel!

## **A legszebb bocsánatkérés**

A legszebb bocsánatkérés...  
...a leggyönyörűbb ma vagy tán,  
a legapróbb vétked,  
egy ártatlan báj.

A legszebb bocsánatkérés...  
a legszebb vallomás,  
ne ébressz más vágyat,  
csak ez válik valóra tán!

Régi vágy az alkalom, mire vártál,  
nem egy újabb szívszorongató látomás,  
érzéseid elől nem bujkálsz,  
szükséged van arra, hogy kimondd:  
nem fáj az igazság!

Szavaid mögött nincs kétség,  
félte érintik szívem,  
belátod, te is félsz,  
felperzsel őszinte tekinteted.

Nincs benned sajnálat,  
élvezetből érintesz,  
nem bűn az: csúf játék,  
mit szíved űz veled.

A legangyalibb remény...  
...a szárnyaid kibontanád,  
először sírsz fel,  
titkod megosztanád.  
Összekulcsolnál ujjaiddal,  
megtöltenéd ajkam szerelemmel,

s nem mondanád többet,  
hogy ez egy fiatal szerelem.

De én csak egyszerű szerelmes vagyok,  
te egy elérhetetlen szépség,  
félek ez sohasem lesz elég neked,  
újra vétkeid közé rejtenél...

...De a tiéd:  
A legszebb bocsánatkérés,  
a legvalósabb látomás,  
a legnagyobb vétked,  
hogy szeretsz tán.

A legszebb bocsánatkérés,  
a legérzelmesebb vágyakozás,  
többé csak az fáj,  
hogy egyszer elhagytál.

Ez a pillanat jutott nekünk,  
sohasem lesz másként,  
mielőtt végleg eltűnnék szemedből,  
elborul az ég.

Versek a "**Expozíció**" című fejezetből

## **Ma csak egy pillanat az élet**

Csodás látni, ahogy felnövünk,  
s ez szerelmet szülhet,  
melletted feküdni,  
mikor egy újabb gyönyörű reggelre ébredsz.

A legapróbb dolgok,  
a legjelentékenyebbek,  
felfeded előttem könnyeid, mint mosolyod,  
Oh Istenem! Mióta kérlek erre!

De boldogságod ezerszer tagadod,  
s élvezed szenvedésemet,  
ám félsz, hogy egyszer összetörsz,  
mikor már nem sírsz értem s én érted.

Mióta szívünk alatt ez a szerelem életet lelt...  
...mielőtt újjászületne,  
akiktől fáj minden egyes dolog, mi valamire  
ráébreszt,  
ölnék tekintetükkel.

Mióta mástól tudom meg,  
látlak-e még többet,  
ebben a szerelemben,  
nem érzem magam őszintének.

De te nem tudod milyen érzés belenyugodni,  
ha valami nem megy,  
engem érintesz,  
s egy másik szerelmet kergetsz.  
(Miért érdemes tudnom hisz csak fáj hogy:)  
Úttalan utakon utazol,

másra gondolni nem mersz,  
magadban sem mondod ki, mit gondolsz,  
akaratod elnyomja a szeretet.

Egyedül vagy s megkeres a vágy,  
hogy kedvesedért valamit tehess,  
de szemed leragad,  
még egy okot keresel, hogy élhess.

Látod az életet, ahogy leperreg előtted,  
míg hozzád nem lépek,  
s te csukott szemmel érinted arcom,  
könnyeim végigsimítják kezéd.

Mióta halottnak hisznek,  
s remélnék,  
ölel minden kar,  
nem félve szemérmet.

Mióta meg tudok érted tenni mindent,  
mi féltve őrzött kincs, csak egy pillanat az élet,  
talán felcsillan, amit még szeretek,  
mert van még hely a szívedben.

## Rólad tán

Egy meleg, holdfényes, nyári, szerelmes éjszakán,  
mikor a hold koppant egyet, hogy aludni kéne már,  
én rád pillantok az utolsó pillantás jogán,  
s szívem meghasad,  
hogy nem láthatlak csak holnap tán.

Az óra éjfélét üt, s én szenvedve remegek,  
másnap van, még nem fogtam fel, hogy melletted  
fekszem,  
csak néhány kétséges pillanat lett úrrá gyenge  
szívemen,  
mégis alig éltem túl, hogy örömet ne benned  
leljem

Szerelmed új ruhájába burkolózva vagyok,  
álnok, vágyakozó, ármányos, buja,  
s ha úgy tartja kedved, megölsz,  
ha úgy tartja, lelkem a csillagok közé repíted,  
hiába próbálok kiáltani, elveszed hangomat.

Vágyakozva nézed szemeddel a szelíd ég mosolyát,  
s mi ketten tudjuk, miért szorítod oly erősen  
kezem,  
ez a csend is holnaptól...  
...egy lepusztult, halott világ.

Ujjaiddal lehinted szemem,  
szívünk minden apró jelből félreérthetetlen  
érzelmet kreál,  
de egyhangú kedved végigfut szíveden,  
fogva tart a némaság.

Esélytelen megjátszanod érzéseidet,  
szenvedni megtanított ezer érzés, ami fáj,  
boldoggá te teszel, s minden kapcsolat,  
mi az erőből született, mit adottál.

Megtanultam szeretni, ki gyűlöl,  
s ő is szeretve gyűlöl már,  
...viszonozni a szeretet minden egyes apró csókját,  
mi megtanít kikerülni kiismerhetetlen csapdáját.

Nem tudsz bűnösen távozni,  
mert minden vétked felölti szívem alakját,  
bántanál, hogy könnyebb legyen a búcsú,  
de szívemben ez csak mélyebbre zár.

Azt hiszed, ha hagysz meghalni érted, minden  
odaadtál?  
Óh, hogy tudsz ilyen gyönyörű lenni, mikor szánsz?  
De nélkülem számodra is minden elveszett, s egy  
álmodban eszedbe jut minden mit eltitkoltál,  
feledni hagytál.

Akkor találsz a szerelemre,  
ha nem vagy képes megcsalni önző élvezetek  
nyomán,  
mikor nem tudod megfogalmazni mit érzel,  
csak lelkedben halk hegedűszó csendül fel,  
s kutat szíved eldugott szava után.

Nem keresel nagy szavakat,  
s elgondolkodtat az egyszerű báj,  
minden nap képes vagy beleszeretni kedvesedbe,  
s szerelmed akkor is elbódít, ha talán nem ez a  
szerelem az igazi számára, mégis szüksége van rád.



## Ugyanaz: más

Lehet, hogy nem ugyanabban a korban nőttem fel,  
de a szerelem minden korban ugyanaz: más.  
Ne tartsd furcsának, engeddd szabadon  
a szíved mélyén a nyomást!

Egész nap arra készültem, hogy egyszerűen  
elmondhassam,  
milyen gyönyörű vagy ma...  
...külsődet szíved legszebb színeinek misztikus  
hangulata takarja.

Nem szükséges, hogy mindig újat mondj,,  
de ne ígérd, hogy elmondhatsz mindent,  
hisz arra érkezem, hogy sírsz ablakodban,  
mely örökkön zárt.  
Próbálok egy régi énem visszanyerni az új határán,  
de mindkettő küzd érted,  
s ez csak ostobára festi arcom,  
félek megölik egymást!

Nincs az a lány, aki megéri, hogy ne tedd boldoggá,  
az a szerelem, mi ne kérné, hogy halj meg érte,  
ám végül ne nyitna határt fájdalom külsővel  
érzelem-öröklét, öröklét-halál tornácán,  
de szobámba lépve csak a felejtés fogsága vár!

Óh Istenem! Kérlek, hogy hagyd, ne legyen minden:  
Felület, képmutatás...!  
Hagyj újra megismerni magam,  
mert ez a fájdalom sokkal inkább rólam szól,  
mint ahogy képes vagyok betakarni egy szívet,  
mi a világ bűneit hordja magában s magán!

Már a szerelem tava ráncolja hullámosra tükrét,  
az égbolt kebleire szenvedésem ártó füstje száll,  
hátra nézve még napom ragyog mögöttem  
(mi velem járta életem útját),  
mégsem tudja, mit jelentesz nekem  
(pihenni tér vállaimra a fájdalom,  
de fáradtan indul tovább).

Szerelmem!

Aranyos, tudatlan gyermeknek tartasz,  
szívem mégis tán egy érett élet fájdalmát rejti el.  
Mindig is úgy szerettelek, akiként bántottál,  
bujkáltál előlem!

S törődésed könyve ott nyílt ki,  
hol elhagyott oldalra talált,  
de néha meg kell hagyni a fájdalmat szívünkben,  
hogy könnyebb legyen felejteni aztán!  
Fájdalom soha gyönyörűbben még nem fájt!

Szívem nem számolja kedvességét,  
de gyakran hagy megbántani,  
s erre csak azok képesek, kiket szeretünk igazán...  
...Te azt hiszed, a kezdet a vég,  
értéktelen hangulatom feledne,  
pedig szívem szüntelen mutat rád.

Nem mersz szemembe nézni,  
mert viszonzott szerelmem az első perctől  
elárulnád,  
tükrömbé nézek, mivé alakított ez a kapcsolat,  
s csak téged látlak,  
s mit nem vehet el senki már!

## Valódi vagy, valóban szeretlek

Ott élünk most, hol angyalok lehettek előttünk,  
Jók-rosszak együtt éltek,  
egy mosolyt ránk hagyva...  
...vagy éppen könnyeiket.

Érzéseimre nemcsak kerestem egy lelket,  
szenvedélyt, mit az érzékiség épített,  
messze az élettől, belém költözött csillámló szemed,  
veled szerettem beléd, nem vagy idegen.

Nem törtem össze,  
csak néha a szomorúság karjaiba borul álmom,  
mert a viharak ma nincs vége,  
habár a nap legyőzte rég s ragyog,  
képes elbűjni felette.

Karjaim közt érzek egy ölelést,  
de csak magamat szorítom, nélküled meg akar  
csalni testem,  
megnyitom sebeim, ez lecsukja szemem,  
mert jobban vágyik rád, mint ahogy engedhetem...  
(Az őszinte illatokban néha ott van a halálos mérreg)

Sosem éltem túl, ha törékeny voltál,  
megbántva mégis csak számodra tört össze  
minden, ha a szomorúság szomjazott,  
Mindig sírhattam érted,  
az éjjel csodált, ha veled álmodtam, hozzád is  
elrepített, ha ezt kérted.

Nem akarok a halállal rólad beszélni,  
de ha könnyörgök, ő már nem törődik veled,

hagyott számtalanszor meghalni érted,  
s azt tervezi, hogy újra megöl, ha végre nem tudom  
elérni, hogy szeress!

Tudja jól, hogy ez annyira lehetetlen,  
mint ahogy neki sem nyújtanád kezed,  
ilyenkor mindig kevesebbé válok, s azon tűnődöm:  
Könnyekre fakadnál-e, ha a szerelem erre kérne...

...Pedig lehet, hogy most is sírsz,  
csak én nem látom ezt,  
de valódi vagy,  
és én valóban szeretlek.

## **Amiért a remény sóhajt**

Úgy nézel rám, mint egy angyal,  
ki felnéz, mikor először megszülethet,  
mosolyogsz, ahogy tiltott volt mindig,  
örülsz, mert valamit jelent.

Oly titkos vagyok benned,  
de némán érthetetlen boldog.  
gyakran érinthetetlen, csak te érinthetsz...  
Nem akarom, hogy könnyként lássa sorsod  
arcomon az elmúlhatatlan fájdalom,  
mikor neved issza magába reményeit, s a mámor  
hangjain átkoz el a szerelem.

Nincs még itt az ideje, hogy soha ne lássalak,  
tudom, törődnöm kell az érzéseiddel,  
a remény kérdően méricskél,  
majd öltöztetni kezd.

Elszorítja torkom csókod,  
megfojtja szívem az összes féltékeny képzelet,  
arra kértem szemeid:  
hagyjanak sírni veled.

Életünk a kapcsolatokról szól,  
melyek nem tesznek boldoggá téged sem, engem  
sem, egymás nélkül, nélkülöd...  
ha én ma meghalok a szerelemért,  
már tettem valamit azért,  
hogy boldog legyek.

Megérdemli az élet a fájdalmat, ha te jobban kérsz,  
noha feledni szólítasz fel,

van egy dolog, mit csak a szerelem tudhat,  
nekem mégis elmondja szüntelen.

Az ég kibontja sötét hajad,  
a fájdalom vállaimra fagy,  
de még újra kezdhetem,  
ha most hagylak elmenni, nem leszek boldog  
sosem.

Egy megtörhetetlen csapda foglyai lettünk,  
pedig a ma talán csak egyszerűen kettőnk  
szerelmében rejthet,  
Most miért sóhajt a remény?  
Mit jelent éned, miben naponta értetlenül,  
érthetetlen csodálva szemléllek?  
De várok a félnénk éjszakára, mi fájdalommal telt  
szemeimmel felriaszt,  
s csak emlékké teszi azt, ami még mindig fáj  
neked.

## Folytatás

Életem olyan szerepet osztott erre a történetre,  
melynek ha ismernéd a végét, végül megsiratnád.  
Most egyre csak köréd burkol, mégis magamba zár,  
hogy magadról hazudnál vagy engem hagynál.

Halálosan félnél tőlem, ha tudnád mennyire  
szeretlek,  
de éreznél magadban, gondolatom fogságából  
szíved ki szabadítaná meg?  
míg meg nem valósulna, mi körülveszi álmod,  
nem tudnál inni a szerelemben.

Habár reményeink most maguk alá temetnek,  
veled mégis a legtöbbet veszítem el,  
én sem tudok hinni a szerelemben, mert én benned  
hiszek,  
ám ha úgy akarod, ez hagy elhagyni téged.

Testemből már csak hangom a régi,  
mi még simogat, ám olykor meghalni képes,  
veled vállaltam először ilyennek magam,  
mert azzá fogok válni, akivé mindig váltam érted.

A világ azt hitted bennem él,  
pedig csak vágytál küzdeni a szerelemért,  
s most magunkat kell legyőznünk szemében,  
a folytatás mégis a szerelem, s elkerülhetetlen.

Bevallom, sokkal kevesebbet árulok el,  
mint amiből megérthetnél engem,  
de magadon csak te segíthetsz...

hagyd a mélyet érezni mélyebbnek, a szépet a legszebbnek...

...A fájdalomért ne vess meg,  
s bánts meg,  
ha úgy érzed erre van szükségem,  
mert én is úgy érzem!

S hidd el, mégis a világ a szerelmem, mert te vagy  
benne az élet,  
hagyd, hogy ez most megérintsen,  
ami lesz elmúlt, ami volt sosem létezet,  
magam sem értem néha ezt, csak látom benned.

Csak egy pillanat vagyunk a szerelemben,  
s tényleg hagy elmúlni anélkül, hogy küzdene?  
Mindig is többet éreztem annál,  
hogy ezt elhiggyem...

...Mert most milliónyi észrevétlen,  
de oly kívánt pillanat életműve,  
hogy távolról érzel,  
s már te engedsz közelebb...

...Jobb veled összetörni egy szerelemben  
(mi nem jár a földön), csak száguldón lebeg,  
mint a szemeid előtt megbocsájtani magamnak,  
hogy hagytam elhinni: nem szeretsz.

Sosem fáradok el meghódítani téged, még mindig  
érezem, hogy engeded, hogy nézzelek,  
szemeim megpihennek szemeidben, nem kell  
kapaszkodnod az életben, mert nem engedlek el...

...szíved átöleli kezem...



## Ilyen széppé

Könnyeid kinevezetik a remény szomorúságát,  
Vártál elmúlni egy kinyílt kar lángjaiban elége,  
csodáltad, hogy mindenki hősnek hiszi magát,  
kit közel engedsz!

Ahogy a melódia legyőzi a halált, megbánást érzel,  
csodát műveltél velünk, mikor nem adtál semmit,  
mégis magunknak éreztük a világot,  
s te zavartan neveltél fel.

A hazug szél karjaimba borított,  
esetlen lépteid védtelenek voltak, döntened kellett,  
kapcsolatunk az elmúlás teste volt,  
de ez csak a kezdete lehetett mindennek.  
Meghaltam, mert mindig úgy élveztem pillantásod,  
mintha az utolsó lenne, mégsem nyugodtál bele...  
...a sugaraddal eggyé vált képmással,  
nem hiszek benne, hogy ezzel mindennek vége.

Nem tudom látni a romokat,  
melyeket te döntesz az érzésekből,  
mikor te is csak egy szerelemnek vagy része,  
ott jár szívünkben a halál ezer szeme...

...Hajam megtörik, megfojtja a végtelen szele,  
Nem fonja ezüstbe tekintete,  
testem elfogy, ahogy kifut az életből szerelmem,  
magyarázhatatlan könnyeid tesznek ilyen széppé,  
törékenyre féltetten...

...Érted és értem mélyítenek el,  
mikor ajkaink íze előtt meghajol tested...

## Úti cél

Szükségem van a kapcsolatra az érzékenységgel,  
mely rálelt a viharra lelkedben,  
s elhagyott testem ápoltságát látja benned,  
Mikor táplálom beléd az életet,  
meggyújtom elbukott reményem,  
ahogy versenyzek gyűlöleteddel,  
fájón susog hangodon a tenger...

Eltolod szíveddel a nappal lángjait,  
szemeid elfűjják füstjét minden érzés felett,  
csönd pihen ujjaink hegyén,  
melyek simogatni vágnak,  
...mikor megfagy szívünk alatt az érintés értelme...

Szomorúságod összetört,  
kihűlt karjaid között vérzek,  
szemeidben többet nem veszíthetsz,  
már minden észrevétlen,  
mi belebukott szerelmünkbe.

Keresem legszebb színeid,  
melyek megnyugtatóják bőröm,  
de hibái fájdalmat ajánlanak neked,  
tán ez épp elég, hogy megcsalja a csodát,  
s hinni hagyjon abban, amit nem értesz.

Kinevetett báj vagy, megalázva,  
mely naiv szemtanúja bukásának,  
mert csak elrohant boldogságod vágyát kergeted,  
nem hiszem, hogy lehet nélküled élni,  
s el lehet fogadni a felejtést...  
...de te már sosem fogsz utolérni engem...

## Impresszió

Ha magam volnék a kapu, mi szüntelen karjaidban  
keresi a megnyílt bolonddá tett szerelmet...

...A csendes éjszaka, mi hajnali könnyeket temet,  
Hallgatnék...

Nem mernék írni az emlékedről...

...De én a szívemmel lépek át az űr forrásai felett,  
látlak egy fáradt szemben, mibe ezerszer  
belénéztek...

Kérlek, hogy használj! Engedd csak egyszer  
hazudni, hogy szeretsz...

Testem megbukott árnyékot vet ajkaidra, hibáink  
arcunkon igazán csak közélről vallhatják be, hogy  
érinthetetlenek...

Ilyenkor vagy a legszebb, mikor hiányzik belőled az,  
mit ez a világ tökéletességnek nevez.

Mégis ad neked valamit az elszakadás, a vágyak  
megbántottan kifakadt zeneisége...

...Ahogy korai elmúlást ébresztasz, a legszebb  
pillanatban kérdezed: hogy érezhetlek...?

**Végtelen eszmélet...  
...sosem maradsz...**

A hely tengere még mindig ugyanaz...  
...hullámokra születtünk, hogy a szél dobálja  
szigetünk előtt szívünket.  
Szerelmünk filozófiája vágyaid szeme elé állít, örök  
csillagjaink alá tartozunk,  
amennyire szükségem van rád, úgy rémítesz meg  
egy idegen test karjaiban remélve...

Sosem maradsz sokáig, mindig csak egy csókot  
engedsz látni,  
sebzett lelkem vétkével sétálni kérlek,  
korán..., bólintod ábrándod,  
hagysz forogni magam körül elfogottan,  
szívem sziklájára ülsz, tehetetlen arcom bújja:  
testem...

...Könnyeidbe kapaszkodsz...  
életed végéig próbálsz megérteni engem...

## **Most**

Szent vagy, mint az imák madara,  
mi testet s lelket nem ölt fel egyszerre,  
mikor szenved változtat engem.  
Ahogy a magam színésze vagyok...  
...mehökkent arcod felismert megértésében  
növünk ki a hold keretei közül örökre...

Legalább egyszer tudtad, mi a zene...

## **Te vagy**

„Szép vagy, mint egy álom”,  
szabad annyira, ahogy egy hang sosem kívánja az ismeretlent,  
testünk éleit a föld köti össze...  
...a világ másik oldala csak egy léleknyivel van messzebb.

Örököd üvöltése megtöri a lázadt csendet,  
azt találgatja: életed részévé teszed-e a szerelmet,  
ámultan ájult ábrándod vonzalmát hangulatod  
könnyei nyelik le,  
szétszakít könnyörületed.

Nem tart bent magadban többé elfakadt gátlásod  
romjainak őrzője,  
csak hívod ezerszer elnevezett nevem,  
a gyönyörűség önkifejezése te vagy,  
mi nem képes szebben testet ölteni már...  
...szebben...  
...nem...

## Tükör

Mindig bennem van az érzés,  
de csak akkor jövök rá, hogy mit jelent, ha te  
jelented nekem.

Néha a napok nem úgy követik egymást, ahogy a  
szerelem születne bennük,  
de újra s újra visszatérek hallgatni téged...

...Amit először éreztem,  
még mindig a legtöbb az életben!

Néma vagy és édes,  
a gyermekség ízeibe menekülve futsz, gyakran  
félénken – gyűlölve nézel.  
Vörösen, tested napjaként, a felismerés mögött,  
Arcod táncának lépteiben, magamhoz sem engedsz.

Sápadtan, korai árnyak mögé lépve takarod  
szemeid,  
tekintetem a tűz elveszett birodalma lehetett,  
de ölelő levegő már, hidegen körülvesz, mégsem  
ébred,  
Mert mögé téged kísérek, s kihúlsz könnyeimben  
égve.

Tükröd:

Hogy nagyon szeretlek, vagy vérzek,  
öngyilkos akarát a gátlás, amit sírásnak érzek.  
Mindennap ugyanabba a napba születni;  
törékenyen összetörve, kérni még egy percet a  
fölött, hogy mindenemnek vége,  
s olyan nehezen megválaszolni a miértetek,

melyek még életben tartanak, egy testet  
lélegeztetve...  
...vagy holtan fekszenek előtted, becsapott  
mozdulatodba örülve!



Versek a "**Epilógus**" című fejezetből

## I.

Élvezem az életet, csak nem nevetek.  
Nyertem, de nem győzhetek.  
A lélek víztükrének zavaros lett vize.

Lábunk egymás lábához ér, aprót lebeg...  
...Naphosszat nem ért meg senki sem,  
pedig csak ebbe a szerelembe örültem bele:  
-Végre,  
- Végül,  
-Végleg.

(Ahogy a haj megnő újra) A sérülés könnyekbe  
fodrozódik, amelyek nem szükségszerűen  
szomorúak.

-Szerintem téged megbüntettek azért, mert érzel,  
- A fájdalom a szemeidben -  
Sohasem láttam még ilyet, szeretlek.

Életem, élet az életedben,  
Szád tisztára mossák gyenge szavaim.  
(Imádban)  
Imádlak.  
Szemeid felébreszti, az újra álomba révedő  
tekintetet.  
Körmeidre engem festesz fel,  
Nap mint-nap.  
Majd égő szerrel, gyorsuló fejlődéssel, fejtve kensz  
le...  
...Azzá váltam, amivé, ha téged szeretlek, kettőnket  
dugja el, durva-könnyű csenddel...  
... -Amivé te, ahogyan te. -

Voltam már egy világ birtokában, amit az emberek  
szerelemmé növesztenek,

Pedig csak

- önsajnálát

- magunk megismerése

- önző barátunk legszebb mosolya a tükörben

- a legmélyebb kiterjesztése bensőnkben

Mégis

- irgalmas fájdalom

- bőkezű kegyelem.

Most az vagyok, amit én szerelemként hivatok adni  
neked,

- ami elérhetetlen

- megérdemelhetetlen

- méltán beteges.

Légy az idóm, ami még hátra van,

- tudod, az élet külsőmre néz

és téged sért meg bennem. -

Testemmel bezárul születésem köre, de csak téged  
tárhatlak ki szívemmel a világ szemének.

Szavainkból kiveszték a csókok.

Hamvadt éjszaka hasonmásai vagyunk,

- Érdekes megoldás ez -

Eltemetnénk az Istent, hogy aztán meglopjuk a sírt,  
mert mi csak egymásban hiszünk, a boldogságot  
mégis (csak) Róla nevezték el.

## II. a.)

Valahol minden szerelem reménytelen.  
Azt hiszem minden szerelmes túl sokat érez.  
Honnan tudhatnánk, hogy a halál nem-e az élet?!  
Lehet, hogy csak ez az, amire várunk kéne!

Az éjszakától várjuk a megmentést, hogy  
eljuttasson egy szétszakított szerelembe...  
...Pedig a nappalok épp oly sötétek lehetnének...  
...A szerelemnek szüksége van, egy hősré.

Most, hogy elkészült, itt a szerelem,  
- odaadó  
- kitárulkozik előtted  
- nem tudod, mire vélni –.

Később, ha többet hallgatod szavait, majd  
megérted.  
Hallgasd hát,  
hogy a hátad mögül, mit mondhatunk még  
egymásnak...  
...Mit említ fel folyton, az emlék, amit begyűrtél  
finom női eszedbe.

Ne álmodozz, a csendes elmúlásról egy esős  
délutánon  
- bárhol -

Mesélj nekem arról,  
- amire büszke vagy az életedben  
- amilyen szeretnél még lenni  
- arról, ami a fejedben fog járni, ha újra  
találkozunk!

Gondold át, mi lesz velünk, ha megszeretsz!  
Van idő, sohasem leszel egyedül!  
Gondold át a formákat, öntsd át a hangokat  
szívembe, nevezd magad örök vándornak, lelkes  
menekülőnek...  
... De néha jusson eszedbe, hogy hasonlítasz arra,  
akit szeretek...  
...Szeretlek.

## **II. b.)**

Van, aki szerelmesnek született, van, aki csak úgy öltözik, mintha szerelmes lenne...

...Azt mondd megtaláltad az igazit, holott nem is jársz nyitott szemekkel köztünk.

Ne akard használni a szavaim, ne akard használni szavait...

Felejtsd el, amik voltak, amik, s ahová lettek...

...Ne hagyd, hogy olyan legyek, amit vigasztalhatatlanul, könnyekkel büntetek...

...Mégis megégett, perzselt arcom grimaszával kívánlak téged...

### III.

Elhinni a szabadságot annyi, mint végignézni egy életet, amit, nem mi élünk meg...

...Mintha, az apró jelek értenék, hogy azok a pillanatok, miket a szerelem a boldogság, meztelen testének nevez.

A szerelem, öngyilkossággá vált s a fájdalom az egyetlen dolog, amit tehetek érte...

...Akkor voltál a legközelebb hozzám kedvesem, mikor összetörted a szívem.

Minden szerelem él, mindent megpróbálok jegyezni, ami belefér ebbe képbe,...

...Mégis a halál magában hordozza, bánatunk bűneinek feloldását.

Az életünk Istentől, csak egy könnyed vallomás.

A szív eszközt ad élni, a szerelem kezébe, de ezt a hűség, örült vággyá formálja át...

...Az idő csak arra vár, hogy az élet elteljen nélküled.

Könnyeim elfednek előlem, egy lépéssel sem engednek hozzád közelebb...

...Az élet csak egy mosoly, mi tán sosem hint, érint meg minket.

Testem és lelkem kapcsolata, ha rám találsz, s a mosoly lehet végtelen is, de mögötte a szív csak...

- egy szétszakadt lánc
- egy régi - szemtelenül futó ránc
- egy ittas - baráti tánc

- egy félnyári - havas lelki románc.

Az életben az élet maga az igazság.

Az igazságban az élet a megbocsájtás.

A megbocsájtásban az idő fáradtságával, a szív is nagyobb lesz s nemesebben fáj, nagylelkűbben felejt...

...Míg elmúlásáig, dadogva vár rád.

Azzá válunk,

- aminek hisszük egymást

- aminek mondjuk egymást

- amilyenek gúnyos megjegyzéseink, egymás iránt

- amilyen az iróniánk

- amilyenek gyenge titkaink

- amilyenként öregén fogunk szeretni...

...Mindig szépnek látlak majd.

S ha testünket kívánják, többet mutatunk majd belőle, mint amit a kíváncsiság, vággyá ébreszt...

...Kevesebbet mond majd a halál véget, s elismeri, hogy megismertük, noha sosem halunk meg, csak belekóstolunk a kultúrák végeiben égve.



#### IV. a.) (Bevezetés)

Az ajtó az óra, az ajtó zárva...

Én csak ajtóimat tudom bezárni, te kapuiddal  
teheted ugyanezt...

Könyörögtem szinte a könnyekért, megsirattam  
azt, amink már van, s amink lehet még...

...Aztán magamba néztem, miközben nem  
értettem ki fordul meg, hogy lásson.

Megátkozva a legrosszabb időket, éltem.

Allva nem viseltem el a fájdalmat, gondolataim  
szálltak.

Együtt ezzel, számtalanul szenvedek.

Újra eljövő szívem törése,

Mégis gyengéd jód mögé szorult.

Az Isten megdicsért munkámért: „Fiam, ma jól  
dolgoztál”.

Álmaim vicsorgó kutyákkal együtt,  
fényképezkedtek.

A rocktól a világ zenéje felé terel, az áldozat.

Valahogy mindkettőnkben benne vagy,  
sajnálalak hatalmadért,

Büszke vagyok rád, hogy múzsa lehetsz.

Bolondos, önfeledt színészelet, költözött  
elnevetgélt önuralmam panaszába, a szeretteim  
előtt is, ha az alkalom erre késztet.

A sorok túl hosszúak lehetnek, s sokat  
engednek meg maguknak tán, de néha nincs  
jobb, mint leírni mindent, aminek vége.

#### IV. b.)

Istennek ki a példaképe?

Isten szabad-e?

Még keresem a megfelelő részt, amit neked adhatok magamból.

A teremtés felfedezte a párok, jelentőségét, s mi most ezt szegjük meg.

Messze lakunk egymástól, birtokolt határok választanak el, városok élnek közöttünk, pedig a távolság csak hazugság.

Fintorral gondolunk közös, szebb időkre, egy világon, ahol a birtoklás elképzelése nélkül, a férfi és a nő is csak egy, csaholó állat lehet.

A szent kör igazsága: a pokol és a menny!

Amióta az eszemet tudom, púpos óriások töprengenek türelmetlenül, forradalmakat mozgatva a tradicionális lázadás mellett.

„Tolsztojalizmus” harap szívünkbe, de senki sem becsüli a szerelmet!

Az ember már csak akarattal öregszik, persze az állapot sosem lesz többé 22 éves.

Aki összefogta kezeinket: fiatal s mégis oly öreg, szavai nem hallatszanak ostobaságnak, mégiscsak 30 év múlva értjük meg.

Drágám!

Szüless meg, még egyszer, újra, hogy az életemben egy újabb szakaszt, érthessek.

A hölgyek közül (forogva magvamban) legjobban kedvesem hasonmásait szeretem.

A rajongó számára a legnagyobb fájdalom, ha a szerző sem ismeri el végül művét, de miért vagyunk mindnyájan rajongók?

Miért van szükségünk folyton éltethetőkre?

„Szabadítsd fel magad, és hagyj engem is szabadnak lenni!”

Akkor vagy szabad, ha anyaszült meztelen hangod, tested, ékszerek, kéj, kívánság, modern sex nélkül, elpirult szeretkezésben lebeg.

Temetőtöltelékek leszünk mind:

- rövid gyermekkor
- izgága, rabszolga, bálványimádó fiatalkor
- középkor – bálványok ledobása
- harsány használata a közhelyeknek
- koravén, díjtalan filozofálgatás
- sznob kacarászás szerelmesünk családjának kritikus szemibe nézve
- öregség, vén kezek, halotti megnyugvás.

Ne beszéljünk arról, hogy van ördög, van Isten.

Lássuk be a következtethetlent, írítsuk ki a nyitott szemekből az ismétlést, ismétlődést.

Kapjuk el a hulló gyöngyöket, amik kezünkben fürdenek, ha szeretünk.

Ha az Isten adott valamit, miért van az, hogy a

tapasztalatok, információk, amiket már felfedeztek számunkra, begyűjtésére egy élet ideje is kevés

habár ránk maradtak?!

Nem marad idő az új gondolatokra, a céltudatos fejlődésre.

Ha egy élettanilag fontos, megkülönböztetett korban, megfordul az ember fejében az élet értelme, miért van az, hogy mindenki alszik, kevesebb, mint, ami lehetne, s nem is akarja, hogy többet lássak benne...?

Egymásban...

Kívánjuk az aggasztó, jajveszékelős esőt!

„Nem az vagyok, akinek gondolsz!”

- Mondod.

Járjunk egy táncot a tűz körül!

Egy emlékeztető énekkel próbállak láttatni.

Egy lépést sem tehetek szívedben, anélkül, hogy a búcsú ne tartaná, rajtam szemét.

Mégis próbálom elmagyarázni: hogy soha nem térünk vissza.

#### IV. c.) (befejezés)

Szeme a szépség.  
Hangja az instrumentális újjászületés.  
Öröme a kékség.  
Tánca a tenger mozdulatainak érzékeny türelme.  
Bőre a bölcsesség.  
Az estély bársonyát viseli.  
Keble, teste mosolygó arca.  
Körmei a szíve tükrében fektetik ágyba lelkét.  
Szíve a roncs, a lélek madara. a sors és a remény testvérisége.  
Tekintetében nő a földhöz, oda rejti a viszonzatlan szerelmet.  
Haja közt lobognak álmái.  
Köldöke a legapróbb szerelmem benne.  
Arca könnyei medálja.  
Láncai hozzá: lángjai a sugárzás perceiben.  
Játéka egy haldokló utolsó szavai, a legszebbek:  
- szeretlek titeket, mindig veletek leszek!  
Nedves hangja, könnyektől ázott.  
Menekülni akar, nem kiszélesíteni a határokat.  
A szerelmem az egyetlen válasz ami minden kérdésre jó!...  
...A napnak új fényforrásra van szüksége,  
a királynőnek új szárnyak kellenek...  
...Az örökkévaló antológiája,  
Új románc építése, akusztikus hangokkal, a mosoly és a hűség szerenádja egy, sámáni vallásos érzelmjátékban, a sikerek megterített asztalán...  
...Szavad visszhangja szemem.

## V.

Taníts meg a halált látnom, táncolni, hitesd el,  
hogy elfeledhetem, a felejtést!  
Külsőmet saját paródiám kölcsönzi...  
...Fajunk az emberek földjére lép.  
Viharunk Isten ablakain kopogtat.  
Az újralátalkozás karnyújtása előtt, gondolk  
legerősebben a búcsúra.

Elhiszem végre, hogy csak színész vagyok!

A menny karjaiból nyelem a könnyeket.  
Furcsább szerelemért ereszkedek legrohadtabb  
valómba.  
Emberi, buta roncsként ébredek újra, de feszes  
latin táncom szenvedélyes boldogságot ad a  
képmutatásnak, igazat a szenvedésnek. mert  
elhitettem veled és magammal,  
Hogy szeretlek!

Elhiszem végre, hogy csak színész vagyok!

## VI.

Mutassátok be álmaimat a császárnak,  
ruháimat a szivárványnak, az angyalokat az  
üvöltésnek, a testet a szerelemnek!

Ismertessétek meg a kulcsszavakkal beszédem,  
a legyekkel szárnyaim, az újságokkal híreim,  
a gyümölcscsel harapásom!

Vezessétek át a villámot a fényen, a képet a  
látomáson, a kijáratot a bejáraton, az eszmét a  
jelképen!

Bocsássátok meg szerelmem...

Hallgassátok órám ütését az időn pusztítani,  
csalódásom máglyáját a hiten!

Érezzétek, hogy a szerelem nem a minőség,  
hanem a mennyiség jelképe lett!

Ismerjétek el győzelmeteket a pillangó felett,  
kísértésetek a görög kapuk mögött,  
megértésetek a teremtés fulladása körül,  
ágaitokat a szemérem fáján!

Ajkatok akkor fog majd ragyogni bennem!

III. VERSEK A "**HAJNAL**" CÍMŰ  
KÖTETBŐL (2001)



Versek a "**Hallgasd sírni a tengert**" című  
fejezetből

## Hallgasd sírni a tengert

Tervezetlen körtáncot remél a fürttelen,  
korai szerelem.  
Megtisztult romjaitól egy befejezetlen regény...  
...hallgasd sírni a tengert!

...Hazudik, mint a hangom,  
csak még egy napért.  
Tükrén búcsúznak a fények,  
hullámszövedék a folytonosság érintéseiben.  
Meztelen gyertyát mos a zaklatott kékség.

Temetetlen hangzavar imádkozik a szív helyén.  
Fiatal élet hangszere  
kutatja az árnyak mélyét,  
kísérteteket, értelmek miértjét.

A fájdalom kulcsot ad a kerthez,  
az imát akarja újjáéleszteni...  
...Új karok gyűlnek a múlt köré.

Teremtetlen szavakat parancsol át ablakomon,  
s fogságainkban csatlakozik a szél.  
Csak az a hajnalt láthatom,  
mi újra az életet tetteti.

A láng, mi nem kapaszkodik többé belénk,  
a halál könnyeiig kísér...

## **Reneszánsz**

A szív teli van könyvvel,  
a szépség könyvtára,  
de az ismert szavak polcain,  
nem találunk magunkra a mában...

## **A tél a ragyogásod mögött**

A szerelem órájában a világ alszik.  
Nézd! A kezem sugárzik...  
...ez csak a tél a ragyogásod mögött...,  
tanult érzelmeid raktára.  
A vágy érzése nem várhat  
tovább a holnapra,  
lecsendesíti a sírást.

Néha..., azzal a fájdalommal  
tudom sajnálni magam,  
amit akkor érzek,  
ha másokat sajnálok...  
...Azt hiszed én egy csoda vagyok,  
de én csak csodálkozom...  
...Nem hiszed,  
hogymeg lehet öregedni  
a szerelemben,  
álmodni lehet a szerelemben.

A szerelem hazugságokból áll,  
a hazugság igazságból,  
az igazság háborúból!

Versek a "**Keleti barát**" című fejezetből

## **Keleti barát**

A szépség orrából vér folyik,  
forgatja nyelvét szívünkben a homály.  
Mer-e még álmodni a rohanás?  
Szürke vagy, szürke az árny!

Újra ír, újra könnyet ölt a szép utazás,  
egy sötét haj csillogásáért,  
a szív magába zárja a bűvölet morálját.  
Hallod a szót, mit a szél hozott rád.

Gyötrően, egyedül,  
nem köszön vissza a társ...  
...Akár otthon is lehetnék, akár várhatnál,  
tán még a gyönyörhöz is nyúlhatnál!

Földhöz vágott holnapok...  
...bőrödbe zúz a kiúttalanság.  
Hőkölt örömöd lány:  
a Keleti barát.

## **Keleti barát II.**

Biztos álmod: a tél.  
Minden dal egy fájdalmas folytatás.  
Önzetlen elfogy a kész.  
Sápadt jajszavad vére a Nap, a tánc.

Szakadt súlyt cipel lábainkon a szív.  
Megkapóbb vigasz az esti futás.  
Üzenet nélkül őrijöng a lelki futár.  
Az érdeklődés mélyen alszik...  
...hol vagy már?

Szívembe lép a hölgy,  
de a visszaútra pénzt nem szán.  
Átok ül vágyai székén,  
átkozott, amire vár.

Mély szégyenbe taszít a kéz.  
Bánat írja a szonett 14 sorát.  
Özvegy kinccsel fizet a táj.  
Éhes vacsorát ad egy szerelmes száj.

Szökik folyton, ami lány.  
Milyen Istenhez szóróm az imát?  
Űzve szökken a fákon a nyugtalanság.  
Idegen madarak éneklik egy fáradt gyermek dalát.

## 30 év

Szívek, álmok állnak az erdők helyén,  
használatatlanok a fák,  
szavakat tolmácsol a fény,  
odvas emlék bontja a lázt.

Az óra börtönben érzi magát,  
ágainkkal csillag vív csatát,  
Párizsban lát az özön,  
Elkezdődik a tánc.

A kerek formákat szereti a szép,  
de a törekenység durva szoborba rág.  
Görnyedt körökön izzadt szellemek repülnek át.  
Mehalt az ajtó, bezárták és fáj.

Zöldellő indián kiállt felém:  
„Nagy fehér szerelem” – így nevezett el a  
csoportosulás,  
szállógék füstjét szórja a cigaretta,  
feszülten gyülekező gyülekezetek asszonyaikat  
kínálják.

Örökkön örök utamon a rév,  
Hamiskártyások vesztik el szívem, s vele a lányt.  
Harminc év múlandóság,  
Harminc év harag és nász.



Versek az „**Ott nézel s vársz te rám**” című  
fejezetből

## Ott nézel s vársz te rám

Ahol a könnyek fekszenek  
s zavarba könyveket kevernek,  
hol rendszerbe imát véreznek  
és feszülve tárgyalásokat végeznek,  
hol életben fiatalságot vétenek s halálban,  
magunknak munkát szerveznek,  
hol rémek közt járható utcákat lelnek,  
s álmokat agyonlőnek a tiszték,  
ott nézel s vársz te rám!

Ahol kíváncsi gyermekek  
meztelen asszonyokat öltöztetnek,  
hol születéskor a háború kijelöl  
rangot és kedvet,  
hol a szív gyűjteményét megveszi,  
s a szabadságért nem zárnak be az éjjel,  
ott nézel s vársz te rám!

Ahol egy parkban  
rongyos rímek minden padon hevernek,  
hol rothadt minden kertben teremnek,  
hol a testvérek csak egyszer hazudnak egymásnak,  
s a türelem szülő a szülő helyett,  
ott nézel s vársz te rám!

Ahol boldog vagyok, de kifakadok,  
mert kitagadnak a szebbek,  
hol nem dobnak el több szemetet a szívbén,  
s az élet nem fáj többé a versnek,  
hol az angyalok apró darabokból építik az eget,  
s a halál meghagyja a léleknek a testet,  
ott nézel s vársz te rám!

**Nyugtalan a befejezetlen ég**  
(az idő hova megy tovább?)

Megfagyott parton csodálva a napot,  
reped hangtalan a táj,  
az ég tengerében úszik  
a szépre hangolt árny.  
Változó előremutatást érint a csend,  
az idő hova megy tovább?  
Szintelen festék díszíti  
könyörgő szemeid,  
vonalaiknak ágyasát...

## Nincs vége

Te vagy az új világ felfedezése,  
a föld, mire az ember mindig nyitott szívvel léphet,  
te vagy a legyőzött, ki feláll,  
s kezet nyújt a fénynek.

Igazság:

Nehezebb valamit megérteni, mint megszeretni...!

Te vagy a bűn, miért minden szív gyónni éhes,  
soha nem ébred büntudattal, hogy vétkes,  
te vagy az álom, miért minden zaklatott szép,  
gyengülni képes.

Magyarázat:

Nincs fájdalmasabb dolog, mint egy férfi könnyei  
és egy nő visszautasított szerelme...

...A hang, miért a test kinyitja ablakait...

Ítélet:

Az újabb találkozások alkalmat nyújtanak,  
megbotránkoztató valóság pukkasztó  
vállaltságához!

Te vagy az ér, mit felvág a valóság, szinte tépdés,  
te vagy az altató zuhanás,  
az ájult magasság pihenése egy könnyű testen,

ami fenntartja a fényt, ha a nap már kialudt itt s  
odaát,  
végre.

Esküdtek:

A boldogtalan szerelem az egyszerű emberek  
boldogsága!  
Az egyszerű emberek mi vagyunk!

Te vagy a vers, ami kimaradt a könyvekből,  
mégis ott él lángjaiba fagyva minden szívben,  
te vagy az, ki ha gyilkol, helye:  
szentföld és nem tetthely!

Erkölc:

A meg nem értett költő tömegeket mozgat meg,  
az elfogadott pojácaé a világ!

Te vagy a film, mit egynél többször sosem kívánnak  
megnézni, még sincs lelkük lemondani emlékéről,  
s a polcon tartogatják évekig.

Te vagy a pillanat, amikor csak igennel  
válaszolhatunk, a feltett kérdésre, amikor nincs idő  
gondolkozni, megfontolni egy döntést, egyszerűen  
csak érezni, bízni lehet, mégis mindez vakon helyes  
s amit ha elszalaszt az ember és örökké bánni fog!

Példa:

Azt hittem sosem figyelek majd oda a világra,  
míg nem értettem, hogy a gúnya nekem szól...

Te vagy a hit, ami hanggá teszi a csendet,

te vagy a lánc, ami megfojt, miközben szárnyat  
növeszt,  
az elzárt, ki szerelmes falaiba,  
s tetszeni vágyik lépcsőinek pokla felé!

És Igazság:

Könnyebb megszeretni valamit, mint megérteni!

Te vagy, ki szívem karjai közé hangszert ereszt,  
s zeném hallgatóságának a világot győzi meg,  
te vagy, ki igazán egyedül énekli dalom,  
de ezt még maga sem hallhatja meg!

Te vagy a magyarázat arra, hogy miért rabolok,  
mikor elveszett mindenem,  
te vagy kiért felelős vagyok vétkezni,  
a mosoly mielőtt a világnak vége s testünk örök  
sírunkká lesz...!

Példa II.:

Azt hittem sosem figyelek oda majd a világra,  
míg meg nem értettem, hogy gúnya lelkemből szól,  
ereje engem söpör el, mosolya rajongásom!

Versek a „**Rosary**” című fejezetből

## Rosary

A tökéletesség, az öntáplálkozás ránk vonatkozó része.

A szépség, a kultúra építészete, lelkünk évszázadaiban.

A szerelem az emlék, mire nem emlékszünk.

A képzelet, a homok, mibe egykor süppedtünk s a tenger gyónt szűz álmainknak.

A játék a tudat, mire ébredtünk.

Az univerzális erő, az amihez még fiatalok vagyunk.

A kapcsolat, a szabadság sírfelirata.

A szemek, csak két szárny, amit mi nem látunk repülni.

A színek, csak felhők miket ezerféleképpen vélünk takarni.

A város, a talaj az ég lába alatt.

Az idő, az egység befogadhatónak tűnő rendszere.

A sors, a hangszerként megszólaltatott ének, az ember, a lét.

Az öröm, az elvágott technológia a mosoly és a gépek között.

A boldogság terve már nincs Isten mérnökeinek kezében.

A szív akusztikája reneszánsz effektusokat alakít.

A küzdelem, a „miért?” alapjaira épül...



## Válasz és vallás

Azt veszed észre,  
amiről nem gondolkodsz.  
Az vagy,  
aminek hiszed.  
Úgy adod tovább,  
amivé formáltad magadból.  
Úgy temeted el,  
ahogy előtted már többen tönkretették.  
Olyan melegséggel veszed körül,  
mint amit otthonodba teremtenél.  
Annyi nyelven szólítod meg,  
ahányon hallani szeretnéd...

Versek az „**Érzelmi matematika**” című  
fejezetből

## Érzelmi matematika

Értem, itt érzem a számokat.  
Megment a gyönyörű írás,  
ami máskor kevés,  
a logika gyengédsége  
szívemre bízta a példát.  
Az ég ajkai szopogatják ujjaim.  
Holdak szabadságom fényeként  
csillannak össze,  
én lelkedet ölelem magamhoz.  
Reálisan tanulok.  
Fejlődik szívem és lelkem,  
tanítóim ismerik fáradságom!  
Bízz magadban, de higgy is!

Az öröm mostohájával játszik  
az elme édes gyermeke.  
Az érzelmi matematikához  
nincs megfelelő szakirodalom,  
csak a tapasztalás!  
A szerelem olyan számok halmaza,  
miket nem értelmezhetünk,  
mégis végtelenek...

...érinthetetlen kislány  
szelíd mosolyát követtem...

## Külvárosi asszony

A híd ajka fényes lámpával van kikenve,  
zsúfolt kocsikba sűrített  
ábrándok szaladnak át rajta,  
külön szobákat bérelve a vágyakból,  
de áll egy asszony a hídon,  
aki megmenti a várost!  
Láncokat csókolnak az árnyak,  
hajnal hasal a színeken...  
... milyen aprókat szuszognak a felhők,  
természetes ruhát ölt a reggel!  
Nedvesség remeg szemében, majd lángok,  
óvatlan léptek csúszkálnak könnyein;  
megmenti a várost!  
Ő az, amitől óvva int az Isten,  
s a jel, amit küld nekem...  
...aki még nem nőtt fel,  
akihez még gyerek vagyok mégis,  
kivel nem tudunk élni a tudattal,  
hogyan szeretem!  
Ő!  
Csak egy hang, csak egy csönd,  
egy báj, csak egy lány volt,  
mégis egy asszony,  
ki szívével megmentette a várost!

Versek „**A hajnalról**” című fejezetből

## **Sosem felejttem el mit tettek velem**

...ketten voltak...

Sosem felejttem el mit tettek velem!

Az egyik megölt magában, a másik újjá szült,  
egy napon, egy helyen...

...kettesben a szívemben...

csak az egyik került ki győztesen!

## **Minden**

Minden szomorú-halk,  
magányosan cseng a Holdba az este,  
minden szívfájdalom,  
minden érvágás a magáévá teremt.

Gyalog száll az álom,  
léptei vörös szőnyeggel hetyegnek,  
bűnjel nélkül támad a város,  
érthetetlen nyelven nyel el.

Gyermekkori játékok úsznak fejemben,  
emlékek részleteinek cigarettájára gyűjt szívem,  
haszontalan hasonlatok kergetnek a szépről,  
egy csók alakú szikla habokat lehel.

A csillagok alól kilógnak lábaim,  
már nem fogad színészeket az elbocsátott csend,  
szomszédjaink nem csöngetnek többé,  
a szerelem kudarcát vallja a szem.

Versek a „**Ha téged választhatnálak**” című  
fejezetből



## Valami átmeneti új előtt

Ködfehér Hold mögött mosolygott...  
...könny-tiszta szível élt,  
mérőföldeken át vándorolt a halálba,  
gőgje kellett testét.

Sohasem szólt egy dolgról az élete,  
sohasem merte vállalni a szerelmet,  
a szél, mi felszárította könnyeit,  
kicsípte száját, torka üres volt.

Órákként teltek el a napok,  
de az ő élete a csillagok sokasága szerint zajlott,  
az égben élt,  
olykor tanácstalan volt.

Mezítlábas állatok telébe torkollt bánata,  
pedig minden reggel olvasott valamit,  
de a lapok csak elbolondították az élettől.

Égitest kapukon járt be s ki,  
holdak nászéjszakáján érezte magát teremtónek,  
néha egy kitartó tűz mellett megnyugodott,  
nem beszélt Istenről a melegben.

Makacsnak élt,  
pedig őszinteként született,  
az érettség fájdalmát szemlélte,  
a múlt szerelem ünnepek hagyományáiban.

Csillagjegyeket adott a szavaknak,  
költőként viselte a sorsot,  
de nem számított arra, hogy követni fogják,

kiült a régi padra, hogy a város fölött egy cigit  
szívjon el.

A fényekre feküdt,  
barátokat várt és küldött el,  
hallgatta a nők zaját, gyermekek születését,  
mindig meghalt valami átmeneti új előtt...

## ...Jelenés...

Várákozva megszólalás előtt,  
kezet fogtunk az irányokkal.  
Bemutatkoztunk a létnek.  
Nem is tudtad milyen volt a félelem,  
mielőtt kényelmessé és reménytelivé lett.

Nem sejtetted mennyire fáj,  
mielőtt egy kéz  
nem helyezett egy alkonyatszínű szívre,  
s talán mélyebbre, távolabb, nap-nap után.

Lélek voltál.  
Összeborzolt fényeket csodáltál,  
kolduszenéket sajnáltál,  
szerelmek ráztak hideggé,  
meleg szíved csendes sátánná vált.  
Pedig jelentett valamit a gátlás,  
ajkaidra ráncot húzott egy kínkorbácsolás.

Megszokott kezdetek voltunk.  
Jelkép helyett terve az akaratnak.  
Nem lehetett minden egy kérdés,  
nem magyarázhatott meg mindent vallás.  
Magunknak kellett elfogadnunk  
a temetkezést,  
birtokolni a tehetetlen alázkodást.  
Pedig szerettünk...

...de valahol nem kértek, csak papírokat.  
Neveket kérdeztek, élőket-elhunytakat,  
ismétlés és visszhang  
különböztette meg a sorsokat.

Lehelettel téptek, csókokkal ordítottak,  
előbb meghökkentek, majd bölintottak.  
Levetett lett minden hang.

Kitérőket szemléltünk, szemet hunytunk.  
Elnéztünk belenyugodva.  
Régen nem tisztelt törvényeket  
az öröklét kapcsolat,  
most mégis súlyos neki a valóság,  
s körbesínyli a tiszta álomarcokat.

Az életünk példaként bánik velünk,  
nincs mentség se fogalmunk,  
sőt erényünk a boldog holdhullás alatt.  
Ösztönünk elfogadhatatlan,  
kín és büntudat jelenése,  
kérelt éjfél, suttogó fáklya könnyeiben  
az éjszakai Nap.

(zárás)

Összeborult; ölbe süppedt öntudat,  
önkívületi ösztönjáték s szócsata,  
egy test, mely mögött háttér a világ,  
s lassú a realitás ritmusa,  
elítélhetetlen, megfoghatatlan arculat.

Versek a „**Hajnal**” című fejezetből

## Emlékszerelem

Sugárszemű délibábok tartják fel a Napba menők  
sorát,  
csillagtáj moco rog e vásznon,  
elakadt álom,  
hajnal pirult szárnyon.

Érzések és távolságok utolsó vibráló szobákból,  
tárgyalt állomások,  
egyszerű zokogó szívremegés visszhangja  
a sóhaj havából.

Hullás, évszakok, alázatos látnok,  
ízek a levegőből, illatok a vágytól,  
testek fiatalon, törten, nőtlen áron,  
fájdalom, kacagván a szabadságon.

Emlékszerelem, lelki szerető,  
vékonyan átalakuló, táncálmos átvilágítások,  
örömfeljtett, tágfogalmú szeretetremény,  
idő, boldogság; százfelé, bárhol.

## **Igazi után**

Mozdulatlan bátor, gyöngyszerelmes képek,  
mozdulatnyelv, hangulatcsönd, fájdalomfények.  
Örökké való, igazi utáni félelemérzet,  
papírtárs, hazugságok; könnyörtelen szépek.

## Ő

Zengő örület telíti,  
írott törekvés segíti,  
ingoványos soványság asztronómiája,  
alapos sarkallat tarhálja,  
ő az élet.



## Hajnal és jövő

Márványtollal írtunk egy baráti gondolatfüzetbe,  
kevés volt a tökéletesség...

...Nem volt könnyű és nem is tartott sokáig az  
állapot, alátámasztották a tettek:

Hovászületett halál, nimfa alkonyat.

Láttam őt, vagy csak a Nap ragyogott?

Érezte őt, vagy csak átéltem a békét?

Változást remélt a szentély?

Tetszik, ahogy az élet megoldja a dolgokat egy  
cinikus mosollyal az arcán.

A szavak leperegnek rólunk, az idő nem.

Néha, mintha lesne a TV, visszalátom az  
érzéseinket.

Eltitkoltuk, amiket lehetett, belőlünk merít a világ.

Nehéz észrevehetetlen kezekkel érinteni, bujkált  
szemeket.

Reménytelen eget rajzolni a tenger alá.

Lehetetlen szédülni, ha a könyörület, nem pörgeti  
az álmainkat.

Értelmetlen sziklára ülnünk, ha nem élvezzük az  
alkonyatot.

Mégis biztató, mert sosem volt nehezebb, sosem  
égett ki ily módon élet.

Nem tudtunk róla, hogy ennyit tanultunk, elnéztük  
tanácstalanságainkat segítség nélkül.

## Édes dolog

Ugyanúgy látom,  
de másképp hazudom meg a szépet.  
Erőltetem és kiállok  
a megtörtént események  
emlékeinek színpada mögé.  
De ez már nem az én társulatom,  
másképpen súgnak össze mögöttem.  
Hálám és őszinteségem nem változik,  
lassan csak neked sírok  
és nevetek kedvesem...  
...Csak te ismersz engem,  
hisz te jelensz meg:  
múltamban, jelenemben  
s jövőmben...

## Hibák

Megfigyeltük s bevártuk  
a besurranó menekülést,  
ismert ugrás lett ez  
a béke és az örökkévalóság között,  
nem tarthattunk vele lépést.

Ártalmas legendák lettünk  
egymás számára,  
lázadtam, s te féltettél.  
Rossz szokásaink  
dominánssá tették kétségeink,  
önző elmúlás dicsfényében  
esküdözött a visszaesett lét.

Hibákra volt szükség,  
s én mindent megtettem.  
Pusztító eszközökért könyörögtél,  
pánikszerűen tört ránk a boldogság,  
s disszonáns párhuzamba torkollott  
a gyengeség száraz könnyeivel.

Benső hivatkozásaim elhallgattak.  
A hajnal szereplőiként ébredtünk.  
Biztonságban kötött össze minket  
a magány, s te mégis remegtél.

## Ismeretlenek

Hozzáfogtam élni az újrakeresett csend nélkül...  
...Reménnyel szakító fájdalom a szerelmed.  
Sír csak velem, nem szól,  
s nem akar előttem megtörni.  
Nem akar szememmel hazudni,  
a gondtalan féltékenység.  
Nekem csak te vagy,  
s ösztönök, melyek feladnak,...  
...Tétova visszhangok fiatalon,  
fáradt archívumok mélyen...  
...Ám, eszmélet! Hol vagyunk mi már?

nygalok marása az alázat párbajában...  
...Gyanúsan foglalkoztatott,  
kimondhatatlan szvittek...  
...Utolsó alkalmad a hitre az élet,  
nincs jövőnk a bocsánatra!  
Pislognak pillái a benső elkeseredésnek,  
a merülő sorssüppedés nyitva áll,  
meghatározás nélkül!  
Ám, eszmélet! Hol vagyunk mi már?

## **Önérzet**

A csalódás ellenőrzése alatt állok.  
Látásmódja hirtelen haragú, meggyőzhetetlen.  
Egysíkúra hajlott a választékosság...  
...látszólag nincs mit mondanom.

Versek a „**Mutassatok egy kijáratot**” című  
fejezetből

## **Gyönyör**

Nem érdekel a nyomorult könnyörület,  
mutassatok egy kijáratot!  
Nem akarok a ragyogás  
szeme elé kerülni,  
az ösztön ne szimpatizáljon velem!  
Az idő nem kutathatja  
összetört darabjaid,  
a felejtés is engem hibáztat!  
Megtagadom trágár szimfóniám,  
hallgass a szívedre gyönyör!

## Közelebb

Amikor az érzésnek vége, s érzékenyebb a füled,  
s nincs erőltetett puhaság tiszta keserveden...

...kövess!

Mikor megelőznek az aurák,  
s könnyed kaput írsz az életek síkjának útjain,  
s bölcs alakokra sápad egy kérelem...

...ne felejtss ki magad az árnyak közül!

Hívni fognak, ne feledd!

Megelőz a tudat,

s megbocsátva csodálnak  
az előzékeny fényes ismeretlenek...

...Otthon leszel,

a cél emlékké válik,

a küzdelem már csak ismereteid hiányának  
humora lesz.

Egyszer könnyen elpattan a valóság a földtől,  
nem álmodni fogsz!

Tested iránt kérdések merülnek fel,  
a válaszban senki sem hisz...

...érdeklődésed felkészít a halálra!



## Öntudat

Briliánsok vagytok kérleltek,  
ajánlott testekre szakadtak!  
Kihűl a hirtelenség,  
nincs régi oltalom alatt a szerelem,  
kimerülnek a szavak.  
Oh! Csak kibírnám mosoly nélkül a tiltakozást!  
Mikor ajkaid közé szorítod gondolataim,  
elkészül az érzés...  
...Mikor több vagy, mint emlék,  
de kevesebb, mint valóság,  
határozottabb, mint az akarat,  
szenedőbb, mint a könnyörgés...  
...Elhantolt ismeretek születésétől remeg a szél,  
bizonyításom szüksége szívünknek,  
alkalmam a várt tartás.  
Halvány a tündér megkoronázása.  
Az érzések fájdalmas ötletté válnak.  
Összefogdossák szíved  
a dicsőség fájdalomábrándjai.  
A kristályban megbarnul az élet.  
Mélységekben és távolságaidban  
néha összetalálkozol magaddal,  
választani és változtatni remélsz.  
Távlataidra azonban könnyen  
következtet a lejárt idő.  
Becsületed lelkiismereted.  
Te vagy az öntudatom,  
de itt vége szakad valaminek!  
Hontalanságod a messzit érintő,  
lassú léptekből épülő magatartás.  
Hosszabb pihenőre nyúlik a fájdalom.  
Kitemetett szinonima örökkévalóságodra

a végtelen sors.  
Az egyszerűség életkora végtelen.  
A roncsolt szívekre is vigyáz valaki,  
aki több, mint te vagy én,  
de szívünkben van!  
A boldogság pózba állítja szépséged.  
A bemutatkozás után  
nekikezdhetünk feladatunknak  
az őrzött címek  
nyitható világának befejezetlenségében.

## **Szépség**

Kimerültem,  
a tudatomban túl sokat  
szerepeltél ma szépség!  
Kibeszéltetted velem  
puritán szavaim mind.  
Bocsáss meg,  
újabb zokogásomig  
magadra hagylak...

## Élve?

Egyszer mindenki érzi az életet...  
...publikált öntisztulás talán...  
Hidd el, megvannak a szavaink!  
Az őszinteségért mindent vállalnak a könnyek!  
Bárcsak tudnám, mi a tudat!  
...Érteném, honnan s hova  
kötődnek át rajtam  
a végtelen s a megmaradt fogalmak...,  
s valójában mi fordította ki első könnyem...  
Ez ma nem én vagyok.  
Érinthetsz, de magam sem értem,  
most miben tűnt fel lényem.  
Bensőm több, mint a kézzelfogható...,  
egyszerre jövődjéje a múltnak  
és az elkövetkezés jelene...  
...Messze és mégis itt,  
csak árnyalva a látható feldolgozhatatlanságot.  
Nem pont meghatározásom az élet...!

Versek a „**Hulladék**hajó” című fejezetből

## **Félkész féléjszakákon álmodom**

Hasonlóan érezni valakivel nem nagy változás.  
Közelebb hozni a távolságot lelkünkötől,  
csökkentve a lenyelt amnéziát...  
...már próbálkozás.  
Az élet ezen egyszerű dolga  
a legfélelmetesebb,  
mert valódi érzések kellenek hozzá.  
Ha szeretnek, elvesztegeted az időt félelmeiddel.  
Ha bekövetkeznek a változások,  
a jövőt módszeresen osztja be  
a magány és a bánat.

Versek a „**Búcsú**” című fejezetből

## Reality

Ha művészi világban élnénk,  
magunkra szabadítanánk  
egymás összes tehetségét  
és a lehetőségeket,  
s a nagyok elvesznének.  
Töredéktitkaink  
a mesterek rovására  
köszönnének vissza,  
s éppoly unalmasak  
lennénk mind,  
milyennek most is  
néhányunkat tartanak...  
...Egyesével varázslónak,  
kik összecsuklanak  
minden életnek tűnő  
új szélén.  
Most mindenki  
az időre gyanakszik!  
Pedig csak azt viszi el,  
ami múlandó, s hozni vágyik,  
csak nem találunk fogalmakat  
karjai közé.  
Így szerelmünk éjszakák ideálja lesz.  
Sablonjaink mechanikus relaxálók  
modern csoportjait körvonalazzák.  
Ördögi furcsasággal vágják el  
nyelvünket a húrok,  
keleti jegyek  
ügyeskednek szerelmünkön.  
Így próbál ki minket  
egy tönkrement melódia.



## **Hit**

Ha valami nagyszerű fájdalomtól  
készülsz megszabadulni, ne félj!  
Ha megszeretsz valami régit,  
semmi esélye sincs az újnak,  
mindig kulturáltan temetkezz dühödbel!  
Ha elárulom a fájdalom titkát,  
elveszik a varásza!  
Ne kérdezz egyszerre túl sokat!  
Hidd el, hogy szeretlek!

Versek a „**Szépség**” című fejezetből

## Összes perc

Először szemedet adtad,  
majd a hüvelyt kezemnek.  
Sokszor sóhajt leheltél szívemre,  
majd nyelvemet vezetted.  
Nedvvel szórtál be minden édes kegyetlent,  
csípőddel kört írtál, csiklandoztad a szerelmet.  
Bimbóidra ráült a forma teljes kereksege,  
Harapás, gyengéd csecse-becse.  
Testedre a duzzadt borzongás terült,  
arcod volt a tisztán zuhanó vízesés.  
Füled gyöngyöző hullámba borította testem,  
de közben halkán szólt a kékség,  
a jövő tragédiája, s a múlt...  
...Szíved viasza ráégett estémre;  
Így lettem én híd,  
gyönyöreid és kínod közt.

IV. VERSEK A "**HARMADIK ÉLET**"  
CÍMŰ KÖTETBŐL (2002)

## Zárás

Gondolataim előnyei semmisnek tűnnek.  
Nem annyira terveztem,  
s nem foghatom rá, hogy az a múlt...  
...Bezártam hát annak, ami volt,  
de nem tisztázottan.  
Sok minden kimaradt reményeim memoárjából;  
Örömvizony, lelki gondolatok...  
...Nem ilyen átadásra készült a nyugalom!  
Remélem, egyszer még  
bizonyíthatom összes feltevésem,  
hisz még mindig...  
...még mindig szeretnék hinni,  
s tudni, hogy felkészítettelek bukásomra!

## Improvizáció

Az előadónak:

Nézd a közönség arcát!  
Ismerd fel, mit váltott ki belépésed és dalod!  
Örülj, ha tényleg számítanak rád,  
s dolgozz még, ha nem hallottak eleget,  
s tanítani kérnek!  
Még mondhatod...!  
...Használd ki ily módon étellel töltött perceid!

A csalódásnak:

Ha a vesztes halkán, méltósággal távozik,  
a győztes példával, csöndesen folytassa a munkát!  
Ha hinnem kell és elfogadnom bukásom érted,  
te nézd el visszatérésem...,  
akármennyire is másként küldtél el!

A szívnek:

Vissza akarod kapni a gyermeket,  
akivel játszottál?!...  
...De nincs többé és gyilkosságod hiába fáj!  
Öngyilkos lett és csak egy külsőt vitt tovább!  
Nem láttad, ahogy megteszi,  
pedig végig tudtad, mire készül!  
Beszámolt a lépésekről,  
a kezekben volt s te hagytad!  
Nem figyelmeztetett, csak a könyörgése,  
de szebb volt élned és hagyni halni!  
Érted tette, nem is értette még mi a halál...!  
...Csak érezte, hogy ennek véget kell vetni,

de nem máshol, nem távolabb, közel...odaát.  
Ami a túléléshez feltétlenül szükséges:  
egy mosoly, önbizalom határozottság,  
a tanultak feldolgozása, erő a semmiből is...  
- ...És te! –mondta...  
Te csak beleragyogtál önzően tekintetébe,  
mikor nem látott a homálytól!  
Múltja már nem létezik,  
mit keresel még szemében?

A halottnak:

- Meg fogod tenni?  
- Majd látni fogod, ha megteszem...,  
ha nem leszek szomorú többé,  
s boldognak látsz, megtettem!  
- Kettős gyilkosságot követtem el akkor!  
- Megöltem a magam számára őt,  
s az ő számára magam!

## **Állandó valóság**

Dőlj hátra az égen, kényelmesen, miközben  
zuhansz, s köntösöd, lelked kilátása alól figyel.  
A sötétnek járnak a csillagok, a madár álmában  
sír, mielőtt ébred;  
A tervezéstől számomra nincs több hitel!

A vad nem pihen, míg nem gyilkolt...  
...nincs szíved énekelni velem,  
éjszaka sem fárad a sírod,  
betemetnek a világ fogyasztói,  
a város szikláját hordozza szívem.



## **Előszőr**

A test körül forog a szűz,  
de nem kavar bele a szégyenbe,  
a seb körül bolyong a tűz,  
de nem mar bele a vérembe.

Az anya nővé érik a gyermeki gonoszság alatt,  
s a gyermeket csak a szerelem oltja el,  
végül a világ előtt elhúzza álmai lovait,  
s kígyót ereszt össze az örömmel.

## Elemek

Több én öntudatvarriációja vagyok,  
s olykor átszellemülök,  
változó alkalmakkal.  
Gyakran önkényes álomba merülök,  
talán olyankor nem tisztázok valamit belül,  
s tűzként, vagy vízként ébredek...  
Hamuval borítom,  
vagy árral sűjtom a világot.  
Megórzöm titkom,  
hogy agyamban  
szerelmed csöndje motoszkál...  
...De hol van a szél és a föld?

## Mozgás

Egy végletes személyiség  
hazahozta ma a csomagjaim.  
Teste cipelt, segített lelkemnek.  
Ő megállt a küszöbnél,  
engem hagyott továbbmenni, eltűnni.  
Halkan még elköszönt,  
majd másnap újra várt.  
Figyelt!  
Pontos volt, precíz,  
higgadt, mint mindig.  
Haragom érezte, újat próbált,  
s kinevette emlékeim.  
Szándéka kezdetben  
nem sikerült túl jól,  
de készen állt megváltoztatni engem.  
Az ajtóban belém költözött,  
könnyei elapadtak szemeim közt.  
Azóta is együtt megyünk mindenhova.  
Be nem mutatkozott,  
de tudom ki ő, régóta ismerem,  
felejtésnek hívják.

## **Kérés**

Igazságtalanságod  
elengedhetetlen kelléke őszinteséged.  
Öregedésem tiszta érzelme haragod.  
Lehet, hogy a másik parton találsz valamit, ami  
jobban hasonlít rád...  
...Úszd át szomorúságom!

## Az imitátor

Nehéz előbb odaérni hozzád,  
mint a világ.  
Kevés felől hallom létezni,  
s elfogadni az imát.  
Álomszituációk ambróziája  
könnyű szemeid tövén a sánc.  
Magam kapizsgálok  
a szerelemdomb tetején...  
...Szentelen egünk hajai  
fésültetnek csöndesre  
az imitátor száján.  
Tekinteted mellett úszik a tenger.  
A levegő repedéseiből  
épít légvárat a fohász.  
Sorskegyelt szégyenörökös áll  
a világ csúcán.  
Lyukas a szívcentrum,  
beletorkollik egy kicsi vágy.  
Pihen a mérföld,  
de szalad rajta a lánc.  
Félbetört gerincemből  
húz fel menedéket  
egy botorkáló boldogság.

## **Gondolatalakulás**

Amikor a csoda és a képtelen  
összemossa hangulatod kavicsait,  
megtudod milyen Vele...  
...S az eső valamit selymeden keresztül  
könnyesre szítál,  
majd angyalok cibálnak...

...s megtudod, milyen  
a szerelem alatt álló gondolatalakulás,  
ha most vagy s valaha voltál.

## Romló javulás

Romló javulás,  
omló vadulás,  
tudós vakulás,  
kopott haladás.

Saját jelenlétem  
már nem ad több bolygót örömnem,  
s semelyik rendszerben  
sem születik már szerelem szívemben.

A világ is jobb esetben szürke,  
egyébként színtelen dolog...  
...Minden homlokon vakszellem  
s butaság ködorog..  
Csak egy okosodó ok vagyok,  
s a lófarkak között  
egy farkatlan minta-ló,  
ki lelketlen kavarog.

Nem véletlen vetitek rá valamire,  
s egyben szándékkal hallgatom el!  
Útra kívánok kelni,  
mint vágyak hátán zsákban az étel...

...s a végtelen hazatalálás közben táplálni,  
mi rákényszerít.  
Sosem voltam ily mozdulatlan és izgatott!  
Mi mászhat még ki szívem gödréből?

## **Biztonság a tudat háttérében**

A mi szerelmünkre már nincsen esély,  
csak a jövőnk szerelmére.  
Szavaink közt nem fut remény,  
csak kezdetünk eredménye.



## **Tervezet**

Szépségteremtő szentélyrab!  
Hagyj már bölcsességet!  
Hazugságelnyelő illemörkődő!  
Mutasd a képességet!

Életünk állomásait megtöltik giccsel,  
s elnevezik sorsnak.  
Szenvedéseink megtöltik mosollyal,  
s elnevezik világnak.

Sajnos a pucc kihat a dicsfényre,  
örülni igazán képtelen,  
csak remélve végtelen,  
önrendelkezésünk éretlen!

Testrabló szerelemlányálarc!  
Alkoss alkuvást, ne építsd haragra lelkem!  
Íránytontó választolvajlás!  
Tégy fel egy kérdést, s add el mégis a kedvem!

## **A zsarnok**

A zsarnok volt eddig az egyedüli,  
ki a hasonlóságra mérget vett,  
az egyetlen Úr,  
kinek asszony nélkül is  
megszült halottja lett.  
Most mérik arcom hozzá,  
összeboronálják a múltat  
minden szálon vele,  
öncélomnak az ő útját tervezik...  
...de nem tudhatják még,  
hogy ki ritkán bánt,  
az nem felejt!

## **Ketten voltak II.**

Ketten voltak,  
de egyiket sem menthettem meg.  
Immáron hárman várjuk az időt,  
mikor lábam már  
nem tart többé ily egyszerű földön,  
s felhőkön jár,  
tüzes homokba égetve,  
örökkévaló szilánkoktól tépve.  
Ketten voltak,  
s ketten cserélték ki lapjaikat  
sorsom felől...  
...Hiányaikat  
kölcsonös lelkületük alapján  
rendezték el.  
A tengerbe ölték éveim,  
s széppé tették  
a szélnek csapódó jellemet,  
ragadozók lelőhelyévé  
testem kincseit,  
esszenciává  
a kérlelhetetlen szerelmet.

## Még ne (Járj még!)

Ne hallgass az ajtóra,  
ha kinyílik!  
Ne vedd ajkaidra a fényt,  
ami megközelít!  
Nem te vagy az egyetlen  
mi nem találja hangszerét,  
s nélküle szívével játszik,  
békével száll, s olykor sántít!  
Ne próbáld meg újra,  
amit a világ már elképzelt!  
Ne próbáld,  
amihez az élet nem szab mást,  
csak feltételt!  
Ne ringasd meg a bársony habokat!  
Ne riaszd el az életet!  
Ne engedd el a madarat,  
ha nem akar repülni!  
Ne beszélj hozzá,  
ha nem énekel!  
...Ha minden utad hozzá vezet,  
jár még!  
Még nem utaztál eleget!

## **Türelem, szerelem**

A türelem mindent kibír,  
mert sosem fogy,  
mert a türelem a szerelem  
és a szerelem a végtelen megpecsételődés...  
...Többnyire önzetlen megalázkodás.  
Többnyire, ha vagyunk valakik,  
nem tartozunk senkinek...  
...a szerelemben mindig tartozunk.

## Résztvevő

Amit nem érzel azonnal...  
vagy nem létezik,  
vagy később érik csak be,  
de semmiképp se feledkezz meg róla,  
hisz nem tudhatod,  
hányszor fogsz még sírni érte.  
Nem tudhatod,  
mikor lesz kedves egy régi barát,  
s mikor múlik el először az új szerelem.

Talán találsz valami keserű anyagot  
a szívedben, ami kiírtja a fájdalmat,  
de sosem biztos,  
hogy jut még a következő alkalomra,  
sosem...!

Vigyázz, ha nem csak dadogni akarsz  
saját magyarázataid  
könnyen túlteljesíthető  
értékei felett!  
Légy jelen minden testedben!  
Légy teljes,  
őszinte résztvevő életeidben!  
Győzve hullj ki formaiságodból,  
hogy győzve befolyásold majd a jelent!

## Mielőtt késő lenne

Őzpatákkal állva szíved jegén,  
valami elhullást sejtek.  
Őszemekkel nézve a dermedt tájat,  
egy csendeset felejték.

Őzfigurákkal ad mattot az ősz,  
Jézus mit mondott rólunk neked?  
Csöndes elégia, csöndes úton szán álmod,  
de mégis...  
talán mondj valamit, mielőtt késő lenne!

Belefagyva lelkem patakjába,  
üvegszívedről leszakítom a jeget,  
cseppkőbe húzom enyém,  
s magányba sodrom a telet.

Leccsap a befagyott hullám,  
nem érdemes játszani a tengeri gyűlölettel.  
Hallottál te is már szebb sírást, mint most a szélé,  
csak azzal győzhetsz, amitől reszketsz!

Alattam beszakadt már a világ,  
s behúzta a függönyt az élet,  
de a taps nem maradt el,  
s maszkomat eldobtam a színpadról lelépve...

## Ugyanúgy

Hogy ne halljon szipogni tovább,  
tényleges hangokkal tölti ki a neszt...  
(a fekete éppoly színtelen ragyog,  
mint a fehér),  
s a szerelem elmúlik percekre,  
hogy aztán órákat időzzön velem.  
Semmi sem kész, nem változott...  
Ugyanazokat a könyveket  
adom még mindig kölcsön,  
s ugyanúgy gyötör a neved,  
ugyanannyi világ sétál még fejemben...  
(az idő kerek, de nem egész),  
...emlékeim mindig rabolnak  
a jövőnek szánt terjedelemből  
egy meghatározóan keveset.  
Minden kicsit az öröktől függ,  
minden minden, csak nem te...  
Az ördög vacsorája immár...  
...az ébredő Isten étke!  
Egyazon kezdettől,  
egyazon hibával nevelnek...  
...Két fájdalmas testtől,  
nagy pátoszt remélnek!  
Megvetették már lábukat,  
minden édes szemben,  
mi talált valamit,  
s most kétségtelenül félszeg.  
Hirtelen léptek elénk,  
egy modort dalodva éltek,  
egymás seregeiben létezve,  
őrizték a lemeztelenített vétket.



## Üzenet

Képmások mások,  
merev, másolt fakulások,  
szerelmi képhibák,  
vízióim ezrei,  
ábrázolnivaló sorsfokozatok...  
...Mecénások és esti megváltók,  
mulatók állandó igitényei...  
...naiv, későn érő elsőszámúak,  
tönkrement bárók...  
...Leépült beépültek,  
a lelki csend hálózatának  
heti tagjai,  
szalonok és csaposok alá  
beutalt nemek,  
nem kevesek...  
...Mindenre elszánt,  
mindennekszánt sziámipárok,  
Egyéni szimpátiába alapult körök,  
mormolva a klánbibliából,  
csillogó éjszakai szemek,  
oszlopbahányó mosolygók...  
Lassan ez lesz belőletek,  
senki sem kivétel!

## **Hisz akarlak**

Jobban tartasz a viszonytól,  
mint attól,  
hogy viszolyogsz a jövőtől néha.  
Sokat sápaszt a bús tor,  
olcsón csábítasz a gúnytól,  
vonzalmad már haldokló préda.  
Túljut tulkapásainkon,  
s kék partba fordul az éj.  
Belevaló kóstonlatokat hagy  
bóklászni körében  
és ha sosem nő fel a szenvedély...  
...már megmagyarázta lényét,  
s még bármi történhet, hisz akarlak!

## Dáma

Levetem szerelmed karcsú hatását.  
Könnyes szemeid nem hajlanak már  
szívem kecses lépteire.  
Lenyelem görcsös mondanivalód  
nyers piszkozatát.,  
mely kegyetlen pusztítást  
remél verejtékeivel.  
Rég volt már sikoly a szemedben,  
ám síromról föld vár rád.  
Kezedben dámád, mi üti életem.  
Büszkeség, bölcsesség  
és ellentétek skatulyázzák  
szomorúságba imáim,  
s egyetlen Istenem.

## Regeneráció

Ezért vagyunk mi csak írók,  
s nem szerelmesek,  
mert műzsánk emlékével  
tehetségünk,  
törekvésünk,  
zsenialitásunk,  
ichletünk  
is tovaszáll.

Egyenlőre egy névtelen nyilvántartás  
szívszekrényeiben s lélekpalcain  
sodródnak adatokba élményeim,  
mely nem tartozik sehova,  
s nincs joga senkinek felnyitni...  
...De egyszer minden magány lelepleződik,  
s szomorúságom álmokarcolatát  
olvashatatlanná teszi  
egy szokatlan hullámverés,  
egy fájdalom lakta szélcsend.

## **Körmönfont felcsillanás**

A szerelemben úszik valami,  
ami nem elég erős,  
hogy hajó legyen,  
de nem elég félszeg,  
hogy ne bírjon el Téged és engem.  
A fájdalom nagy gondolatokat szül,  
de kis embereket küld  
a világ lakatlan szigetére.

## Beteg tétovázás

Néha elidőzik fájdalomamnál szemed,  
de aztán feladod a keresést,  
hisz a Napnál tovább nem látsz...  
Holnap is újra járod  
a kegyetlen menetet,  
s elbűjtatod reménytelenséged  
a tengerbe csavargó homokban  
(melybe tüzet végül maradéktalanul lehelni  
csak tiltott gyógyszerrel lehet,  
s mi kicsavarja gyökerükből a sírokat)...  
Mégis hiszed,  
hogy az idő által kovácsolt  
lélektartalom mögött vezet egy út,  
egy lavina, egy megfulladás hozzám...,  
tanácstalan, beteg tétovázás után.

## **Hasznos imák nélkül**

Mi vagyunk  
ennek a világnak az áldozatai...  
...mint egy vak gyermek,  
aki szeretetet érez mindenfele,  
mint egy vad gyermek,  
akinek szüksége van a haragra,  
a hátán a jellel...a magány jelével...  
az üresség teljes körével,  
az elvesztett szenvedéllyel,  
hasznos imák nélkül...  
...Érezvén a végső befejezést,  
az egyetlen utolsó véget!

## Mennyire tán

Próbáld azt mondani a szépre,  
hogy nem a legszebb!  
Próbáld azt mondani a készre,  
hogy el se kezdtük, ha fáj már!  
Oh nem!  
Senki nem hiszi,  
hogy mindig muszáj!  
Senki sem bízik!  
Mennyire más...?!  
Mennyire mossa ki  
a nap ebből az éjből az arcát?  
Mennyire egy szem,  
és mégis egy test,  
mennyire más,  
mégis örökdő végtelen...  
...Vigyáz rám mérgesen,  
megver szinte kényesen,  
fáradt..., izzad a testemen,  
mégis rettegek, rémesen!  
Mi lesz, ha nem forog többé  
a Föld, s szembetalálkozunk?  
...Ha megbolondul minden óra  
szíved kattogásától?  
...Ha leállnak a színek, s a napok,  
s a színház?  
...Ha nem lesz a temetés fekete,  
s az ébredés ragyogás?  
Akkor mit fogsz mondani?  
Egyedül leszek?



## Hazugok

A káosz nem az első rend,  
ami megváltja a világot.  
Az idő nem önálló,  
a fájdalom szüli.  
A kortalanság véges.  
A visszhang oly könnyen eloszlik.  
Nem függ az időtől,  
amit még megteszek.  
Nem ütközik sorsba végzetem.  
Hiába mozdulatlan,  
ami rohanásba fullad.  
Sírok, könyörgök,  
amíg nem létezek.  
Az én boldogságom,  
a te dühödhöz kötött,  
mert teljességérzeted hazugság, harag.  
Nincs szebb fény a sötétségnél.  
Nincs visszaút,  
ha a szemek bosszúhoz szoknak.  
Visszatartott válasz az élet...  
...a végletekig visszatartott  
megkönnyebbülés,  
sóhaj, a légkör része...  
...szag, íz, csillámlás,  
könyörület, elítéltség!

## **Egy**

Az egy páratlan,  
megmintázott örök,  
változatlan tükör,  
a visszaadott,  
az önálló.  
Ezért vagyunk csak másolatok,  
mindnyájan egyek...  
...betegek és tökéletesek...

## **Siker, emlékek**

Köszönet az elmúlt hónapnak,  
az elmúlt egy évnek,  
az elmúlt csókoknak,  
a halkuló zenének.

## Világvége túlhajtás

Holnap eljön magáért a világ kulcsa,  
s csak a vég marad itt mesterségesen.  
Testünkben érzések lógnak,  
a szív eldobható tubusa  
műanyag áron lesz kapható.  
A mérleg felborul,  
nem lesz hangsúlya semminek.  
A gyűlölet megnevelteti  
a gonoszság kosztümös árverőit...  
...A szeretet olyan fehér lesz,  
hogy túl fényesnek tűnik majd,  
hogy higgyünk benne.  
A szívdobbanás  
csak egy megtaposott tüntetőtábla lesz...  
...Felújítandó játszótereivé válunk  
majd a csillagoknak.  
Az ember ráébred,  
hogy a tudomány és a kultúra,  
amit önmaga értékéért teremtett,  
csak akarat volt,  
s nem tudás.  
A felsorolás s a megfogalmazottság  
csak a funkció s a reprodukció lesz.  
Néhányan idézni próbálnak majd  
az emlékekből, mindig vannak ilyenek...  
...Az utolsó perceket  
emberségre vesztegetik  
s nem emberré válásra.  
Új fejezetek korognak majd  
a tekintetek éhes gyomraiban.  
Bölcsé lesz, aki ÉL.  
Aki látni fog, rájön,

hogy nincs sorrend a rendszerekben.  
Az egymáshoz kötődő  
utánfutások rendszertelensége lesz  
a soronkövetkező fázis.  
A számok betűkké, az emberek hitté,  
a hálók hasadásokká, a tehetség levegővé,  
az erő közléssé, a kapcsolatok  
térbeli alakzatokká nyilvánulnak...  
...Egy túlhajtott világ vége lesz a:  
világvége túlhajtás....

## A holnap központi szereplői

Idegen sejtek váraкоznak  
szerelemmé lenni bennünk,  
de talán több pusztítással  
érnek el szívünkhöz,  
mint jóakarattal...  
...Pontosabban szándékuk  
érthető és érthető,  
ám megzavarják  
a szív ritmusát  
megalázó mániáikkal.  
Néha eltér a szigorú  
meg a szilárd,  
szikla szemekből kavicspatak  
hull rám.  
Csak a mának élünk,  
de a holnapba  
könnyebben belehalhatunk,  
Nincs nyelvemnek ízlelése  
azon húsokhoz,  
miket a magány kínál.  
Fájdalmas lelki bevérzések  
és szomorú testi kívánszorgások  
a holnap központi szereplői.  
A félelem és a biztonság,  
mint fáradt és friss vér  
játszanak ereimben,  
s libikókáznak keringésemmel.  
A szoba levegőtlen,  
csak belőlem áramlik levegő,  
így elájulok:  
Egy csodában látom magunkat.  
Tátogunk csak,

szavaink számára  
most halott füleink  
csekély tudása a szépről.  
Ölekezésünk szobrot  
hagy maga után,  
nem tudok megszűnni nélküled...  
...Semmilyen műszer  
nem ketyeg többé,  
az idő eltörik,  
s mi áttaposunk szilánkjain.  
Hittem, hogy megtanultam,  
hogy milyen, ha szeretsz,  
s mertelek elveszíteni.  
Szerelmi fakultációm megbukott,  
most már tudható,  
milyen vagyok.  
Eróm legmonumentálisabb teljében  
is gyenge lehetek csak  
óvatos szerelmed  
rég mértékeiben elérdemelni.  
Úgy érzem nincs már bizonyíték,  
s nincs már hitel.  
Elfogyott rigolyáimra a kedv  
és vakságomra a türelem.  
Önmagam ölelő,  
fojtó kifogásom,  
tudom már nem élet.  
Bátorságodra bízott jövőm,  
s mire képes szívem szerelemre,  
rajta fekszik oly hiányzó lelkedem.

## Rémkép

Tüneteimbe menekülve,  
fojtó körhintáktól szédülten a végben,  
hangulatpiramisaim a Nilushoz közel,  
szerteágaznak ingadozó fájdalomkényszureimen.

Könnyküszöbeim tanácstalan határozásokon  
majmolnak,  
racionális eseményeim rontják esélyeim körülöttem,  
érzelmeim összeomlanak tükörképeiktől,  
bájbóhóc többé már nem lehetek neked.

Tényleg akarlak!  
Egyszer elveszítve, egyszer megértve.  
Csalódásod világos gyermeke múlandóságomnak,  
eljegyzésből kárhozat közeleg.

Mulasztás és hazugságok...  
...mulatságaink langyos mennyünkben,  
ma már csak múlt és kényszerű kínos kiismertség  
mutat arra, hogy belefoghatunk valami gyengébe.

Vannak tervek, miket csak lefelé követhetünk,  
szavaim tipróan érezhetőnek tűnnek,  
érezhető, hogy csak önmagam réme hallhat engem,  
Mutatkozz meg teljesen végre! Ki vagy te?



## Kedvesem

Túl szabad volt,  
hogy megtanulja  
a nyelvünket.  
Túl érzékeny volt,  
hogy maghallgasson  
bárki mást.  
Túl okos volt,  
hogy maradjon.  
Túl vad,  
hogy megváltozzon  
egy kapcsolatban.  
Túl sok fájdalma volt ahhoz,  
hogy hozzám tartozzon többé.  
...Ahhoz hogy lássa a rendet  
egy dologban.  
Túl fáradt volt,  
hogy lássa  
a különböző arcokat.  
...Nagyon újak voltak  
az érzései ahhoz,  
hogy cipelje a megbántást.  
Csak sírt és mindig  
a szerelem végéről beszélt.  
Ebben egyezett a véleményünk.  
Minden nap igazított  
egy kicsit a gyűrűjén,  
és végül lehúzta.  
Nem fogalkoztatta többé,  
mi lesz velünk.

## Mindennap édes

Sosem múlhat el,  
mert nem távolodhat.  
Képtelen biztatni,  
mégis meghalni visz, s ezzel életben tart.

Szükség van rá,  
pedig reményt nem adhat.  
Régóta nem múlik,  
már késő, már vigasztalhatatlan.

Nem új,  
de még mindig tetsző.  
Nem kevésbé vonzó,  
ismét csak tönkretesz ő!

De ez kell,  
mert ez ér el.  
Ez áll a legközelebb,  
ez az, mi nem csal meg.

Él és megújul,  
Elkeserít és megver.  
Bánt, de nem csökken,  
ez róla szól, megőrít, megfelel!

## Üvöltének

Elszaladtál keresés nélkül!  
Mentséged, hogy szeretni indultál el.  
Hihetetlen, hogy nem gondolsz rám többé!  
Hihetetlen, hogy ily hirtelen!

Soha többé nem látlak,  
nem kérdezlek, nem érezlek.  
S még csak el sem búcsúztál,  
nem figyelmeztettél,  
csak könnyeid fenyegettek.

## **Egy kis reménytelenség**

Van, ami nem kötődik hozzád,  
engedd el!

Van, ami a szívedből hullik ki,  
de ne tartsd fel!

Van, ami kívülről közelít befelé...  
...De mindig marad egy távolság,  
ami a tiéd és az övé!

## A harmadik élet

Harmadik benned a szerelem  
és harmadik bennem az élet,  
pár dolog tántorog éppen, mi fölntart,  
kisajátít a szépséged.

Harmadiknak vagy első  
és harmadik halálom követed el,  
két nagy szerelem,  
plusz egy elmúlhatatlan elválás,  
ezek vagytok ti, kiket szerettem.

Nem az a sorsod, mi volt másnak,  
nem az hagyod, mi elmúlhat másnap...  
...Gyere, gyere! Ne menj!  
Helyem sehol nincs,  
s téged így sehol nem várnak.

Emlékké tettél egy embert,  
tárggyá formáltad az érzéseket,  
belefoglaltad a világot egy fényképbe,  
de így nem élhet a harmadik élet.

Háromszor,  
háromszor,  
háromszor éltem.  
Néha háromnál nincs több,  
ez egy ilyen eset.

## Élünk

Egy megtört száj sziklában ébred,  
felszínkép szem égben ragyog és térdel.  
Őrült könny, mi egyedül képes bármire,  
sötét a völgy, ami a halálból kivezet.  
Önként szeretkezik a homokóra  
és a szemcse benne,  
örömből mozdulatlanok a szobrok  
és szívből némák az élők...  
...öröktől törvény a félelem  
és elfojtott a torok.  
Szerszámként használ minket  
az örökkévalóság,  
megműveli velünk a lelket.  
de a lét nem fogékony a komplexitásra,  
egyhelyben égünk,  
míg rólunk a mester megfedkezett.  
Hisz te vagy életünk végterméke!  
Taníts valamit végre!  
Mutass valamit  
megkérdőjelezhetetlen bölcsességedből!  
...Számon tart minket a boldogtalanság,  
friss tejet szopunk a végtelen melléből.

## Sehova sem

Kár,  
hogy kórként hat korunk.  
Bizonytalan,  
hogy ébredünk és álmokat felejtünk...  
...Kudarc,  
hogy öntudat felfedezésről ítélkezünk!  
Keserű,  
hogy mindennapjaink  
a gúny fejlesztéséért születnek.  
Amit lezártunk,  
ismét csak panasz.  
Amit elfolytunk,  
minden felidézéssel ravaszabb  
és fájdalmasabb.  
Összemérjük képességeinket  
a továbblépésről,  
persze ez csak visszalépés,  
amíg be nem valljuk,  
hogy egymás nélkül  
sehova sem jutunk.  
Én már megtettem!

## **Legbenső információ**

A boldogság ötletnek jó,  
de célnak kevés.  
Lassan eljön ismét a tavasz,  
és mi megszokjuk az elenyészést.



V. VERSEK AZ "**ADRIA**" CÍMŰ  
KÖTETBŐL (2003)

## Adira

Homokba futó sziklaéletek  
fénygyűjtemények falurészeit  
sorolják a vétkessé nyugtatott parton.  
A nap égett gyümölcssei,  
a békesség kifoszthatatlanságbirtokába lépnek.  
A víz ősi, mint maga a kérdés: Miért?  
Komisz düh csettint  
a kamasz erkölcsnek,  
de minden elakad,  
mielőtt lopni indulhatna  
a tisztátalanság.  
Nyomokra bukkan a szerelmes,  
s lebegve megtanulja követni őket.  
A vágyak térhódítása  
étvággyal szolgál a szeretkezésnek.  
Végre van idő befejezni  
végighallgatni egy hullám verését,  
elringatni egy igazi érzelmet.

## Önmagunkba

A bentlét bordázatán  
önmagunkba fullad minden,  
mi az események előzményeit  
ily hőségben megérteni képes.  
Véletlenszerű éjszaka vár ránk.  
Nem tudjuk, milyen láncszem  
fűződik sorsunkhoz  
és mennyivel csökken  
életünk fonala.  
Nem ismételtünk meg semmit,  
és nem vár többé minket  
a káprázat ábrázata.  
Ez az egyetlen part,  
ahonnan elúszhatunk,  
és az egyedüli is,  
ami marasztalhat.

## **Ritka megelevenedés**

Közelebb állnak szívünkhöz  
ezek a ritka megelevenedések,  
mint a meglévő megjelenítések.  
Gúny dicsérni megszokott örömeink...  
Bánat elhagyni s csak asszociálni,  
miután emlékké váltottuk  
a tengeri családot,  
a természet-testvériséget.

## Letisztult csiszolatok

A szív néha olyan hangokat ad ki,  
amik túl hangosak és élesek  
ennek a tompa világnak.  
A letisztult csiszolatok,  
mik a megnyugvás végén járnak,  
merészen mélyek  
és csak néhányan érzik, mi ez.  
Isten rab saját szívében,  
a múlt, a történések,  
a teremtések foglya.  
A bánat csak a félelem hulláma  
s a tenger az igazság.  
Önkinzás vágya a vád,  
mellyel másokat fosztunk meg.  
Lelocsoljuk tébolyainkkal  
a szerelem terjedni vágyó tüzét.  
Csökönyös mánia a boldogságkeresés,  
mely a könnyek által  
összeragadt szemhéjak  
vaksága mögött él és hiteget,  
terelget a halálig,  
ha nem vesszük észre,  
hogymindnyájan a boldogság  
elhagyhatatlan szigetén élünk...  
...S ha meg akarjuk ölni a boldogságot,  
önmagunkkal kell kezdenünk a gyilkolást.

## **Szellemi háromszög**

Eltart magától az elénk hasaló simogatás,  
seben alszik a vér,  
zaklatottságon az ért szaggató nyomás.  
Learatom a figyelem és a tűrés babérijait,  
mozgásba hoz egy csillag csengése,  
mikor megpendül a ragyogás.  
Gagyogás minden emberi türelmetlenség,  
a letisztulás nyelvén.  
Állapothatár minden érzelmi bevezető  
és lecsengés.  
Önmagam szelleme vagyok  
és elvárom, hogy senki se  
szóljon bele kísértésembe...

## **Azokért, akiket szeretek**

Annak hagyod elcsábítani magad,  
aki elér,  
s nem annak,  
ki felér egy csodával.  
Ezért fizetned kell!  
Mindennel,  
amiben nem tudsz belenyugodni...  
...Így megy ez a menny.  
Mivel egyetértesz azzal,  
hogy rövid az élet,  
beláthatnád,  
hogy milyen fájdalmas és félelmetes,  
hogy már ennyid idő eltelt...  
...Halandó vagyok,  
aki hisz a halhatatlanságban.  
Sárkány vagyok,  
aki levegővétel helyett tüzet hány...  
...Ezért tudom inni talán  
csak a saját mérgeim.

## **Magam a Máglya**

Megégetem lelkem,  
mint egy boszorkányt a Máglya,  
majd kedvesem  
gyönyörű frissességében  
hűtöm le magam s hűsölök.  
Csak az a baj,  
hogy akaratlanul  
is perzselek szárnyaimmal,  
mik a pokol felé húznak,  
s angyalom testét  
tengerré olvasztom,  
míg szíve megfullad.



## Ész , értelem

A legművészebb pillanat,  
mikor felnyílik valakinek a szeme,  
akit szeretsz.  
Őrültnek hisznek,  
mert harapok  
egy falatot a szépségből...  
...Mindenki azért felejt,  
hogy újra hihessen.  
Néha nem fér össze az ész  
és az értelem...  
...Jó célpont vagyok  
az üres dolgoknak,  
mert a szívemet védem,  
ha le akarják vágni a fejem.  
Vezet egy út a lelkemből felétek  
és csak érezni kell,  
hogy járható legyen.  
Boldogsággá válni,  
egyenlő átélni  
a szomorúság szégyenét  
és az élet dicsőségét...  
De egyik sem elhanyagolható...  
...Mindkettő útmutató,  
a többi csak letérés vagy árok.  
A fájdalom súly...  
...Az öröm..., szabadság, könnyűség.  
Ha csak egyikkel is  
teljesnek érzed magad...,  
felborul a mérleg.

## **Éneklő tündérek**

Eltöri lábát,  
ki táncol a tündérek énekére.  
Almában leharapja nyelvét  
mindenki, ki a szépségről  
akar másnap szólni.  
Szájkosarat kapunk,  
mert mosolyunkat vétkes  
vicsorgásnak vélik.  
A boldogság fegyverei  
felsebzik a világot...  
A boldogság sebei  
eszközök tudnak csak lenni,  
egy kedves rávilágításért.

## **Megint jönnek, megint...**

Megint jönnek, megint...  
S üres dolgokról beszélnek.  
Szürke vázlatokként élnek  
és saját bölcsességüktől remélnek.  
Ők a legrémisztőbb szépségkeresők,  
a legmerészebb vakságvállalatok...  
...Nem olyanok, mint én.  
Nem olyanok, kik becsülnek bárkit is.  
Ti, kiknek nem művészet a szerelem féltése...  
...Mindig lesznek hibáitok,  
melyek sebekkel járnak,  
mikre önmagatokban sincs gyógyír.  
Testetek nem fogja ápolni senki,  
kinek szeme csodálásotokra született.  
Szívetek elhagyja önmagát,  
egyedül lesztek,  
ha képesek lesztek még létezni.

## ...A Mennyben

Mint egy akasztás,  
mi halál nélkül végződik,  
mint egy érzés,  
ami élet nélkül érkezik,  
mint egy küzdelem,  
mi hit nélkül létezik,  
bűnbánattal álmodni,  
nem segít...  
...Szívem: gyász könnyeid felett...  
...Gyilkossá tesz a Mennyben.  
Minden tőled,  
feltámadásban részesít...  
...Csak a boldogság  
és a szomorúság lehet,  
mi bármikor némává csendesít.  
Gyökereinkben mindig ott van  
a szerelem,  
minek hódolni tartozunk  
és térdre kényszerít.  
Gyökereink ott vannak mindenütt,  
rémületbe kergetve  
láthatatlan lidércekkal,  
széttárva karjaink,  
hallgatva a gonoszság jajszavait.  
Szerelmünk átélni, túlélni,  
kitartani kötelez,  
s meglátni, mit megjelenít.

## **Bizonytalan megismerés**

Válság vagy valóság?  
Melyik a valószínűbb?  
Fokozás vagy megújulás?  
Kijelenthetően bizonytalan,  
kikívánczóan játékosabb.  
Kulturalizmusában kultikus,  
távozásában világraszólóan  
világhatározó,  
kiszámíthatatlan kiábrándító  
komponálás.  
A védettség mértéktelen mázát élvezzi,  
a bizonytalan megismerkedés,  
az ismeretlen bizalomfeltárására.

## Találkozás

Gyönyörű a kincs,  
mi nem fáradt létezni.  
Elgondolkodtató a vágy,  
minek van méltósága élvezni.  
A testiség  
az érzelem felé törekszik.  
A lélek test  
igyekszik lenni.  
...Így viszont sosem  
látszhatunk  
tökéletesnek,  
hiszen azt, hogy  
minden a helyén van...  
...még mindig  
képtelenek vagyunk  
felismerni.

## Végül határtalan

Sorstalanokból,  
lelketlenekké válunk...  
Két ragyogó csillag,  
aki észrevétlen  
és ismeretlen akar lenni.  
Elsüllyedünk egy tóban,  
mi önmagában gyenge  
és képtelen segíteni magán.  
Tévedhetetlen fénylünk,  
míg az élet tükre  
nem akar eltörni végleg...

## Túlkorosság

Túlkorosságra hajlik  
a régi gondolatok fénylő hálája.  
Nem tér észhez senki,  
kinek szórakoztató az elfogadottság gálája.  
Az ősi jókívánság  
átok ma az embernek.  
Lehet boldog a rávilágítás,  
minek alatt a megszámlált  
szépségek kikapcsolásukon ábrándoznak.  
Akik régiben hisznek,  
nem élhetnek ma együtt,  
csak elrejtve egyenlőtlenségüket.  
Elfojtott világuk agyuk és szívük,  
nem közvetít sem spontán,  
sem szakmai magatartást.  
Bonyolult rendszer,  
miből összeáll egy téveszme,  
és rémítően hat,  
ha felszínre kerül.  
Háborgó áldozatokra lel az igazság,  
ami közelről elfogad,  
távolról csupán várakozás...



## A nem ugyanolyanok fájdalma

Nem lehet,  
hogy nem tartozunk össze,  
míg hisszük,  
hogy elválaszthatatlanok vagyunk.  
Nem eltemetett,  
ami nem elfogadható,  
annak is élnie kell,  
ami különböző.  
Túl ridegek a szokások,  
s a hagyományok vakok,  
nem szól semmi  
a nem ugyanolyanok szerelméről.  
Meg akarnak ölni,  
ha nem öljük meg magunk,  
ha meghátrálnánk szégyen lenne  
és szenvedés.  
Az ártatlanságunkért fizetünk,  
mert nem vetkőztetjük le  
szívünket a világ előtt.  
Megijednek a létezésünktől.  
Nem törődnek velünk,  
míg nem lesz minden a régi,  
mikor még nem éreztük  
a nem ugyanolyanok szerelmét.  
Elviselhetetlen és  
tűrhetetlen merészségünk,  
mivel óvjuk egymást.  
Senki nem akar könnyíteni a lelkén.  
Az igazságtalanság  
nem tűnik elengedni téged.  
Türelmetlen a változatlanság,  
mert váratlanok vagyunk számára.

Megtévesztjük a szívtelenséget!  
Ez egy biztatás ,  
ami a nem ugyanolyanok  
szerelméért szól...  
...Bizonytalanná tehetjük  
a szívtelenséget,  
mert hallgatunk  
erre a biztatásra.

## **Elátkozott érzékkel**

Hányféle lehetőségben  
születik meg a halál?  
Hányféle bámulatba  
kapaszkodunk tovább?  
Érzékem van ahhoz,  
hogy nem úgy éljek,  
ahogy akarok!  
Hallgassak, amíg élek!  
Megakadályoznak,  
hogy megfeleljek.  
Csak az a biztos,  
hogy magamban  
beszélek halkán.  
Nyitva állnék,  
ha nem csuknának  
folyton be,  
s nem akarnák,  
hogy magammal küzdjek.  
Érteni a világot jöttem létre,  
s nem a részévé válni.  
Rámutatni vagyok itt,  
s nem válaszolni.

## Letisztulás

Nagy dolgok közvetítésére  
vagyunk képesek,  
halhatatlan, kísértő,  
szinte elviselhetetlen csodákra  
s hiányukra.  
Hozzászólhatunk tévedéseink  
és sikereink megtervezéséhez,  
míg itt vagyunk egymásnak.  
Talán kifejezhetővé tehetjük most,  
hogy milyen, mikor elveszítünk mindent.  
Ez újraalapozásunk első reménye.  
Ha lefordítjuk a félelmet,  
ami az elterelt figyelem  
egyedülléte mögött van,  
már ketten leszünk.  
Ha lazítunk azon,  
ami másodlagos,  
mégis érthetetlen nyelvet  
teremt egymás számára...  
...S több idő fog eltelni azzal,  
hogy nem engedjük az időt eltelni...  
...Így visszatérhetünk magunkhoz,  
s nem sajnálunk majd  
semmit hátrahagyni.  
Ötlettelen odafigyeléssel  
alkotjuk mindennapi rajzaink,  
s talán álmok  
és szellemek segítenek.  
Mindenki közeli, ha ránk nevet.  
Mindenkit csodába ejtesz,  
ha elveszted magad.  
Hiába akarsz több helyre tartozni.

Valahol aggódásod  
és törődésed felváltja egy idegen.  
A folytonosságban  
és a megszakítatlanságban  
kínozzhatatlan csak a nyugalom,  
mert minden külső indok nélkül  
boldog.

Aki, nem mer változtatni,  
nem köthet meg örökre semmit.  
Aki változtat és érzékeny, belehal.  
Néha kimerítjük szemeink forrásait,  
de egy szív mindig lát,  
ami túlélte egy katasztrófát,  
s a szeretet nem hagyja  
meghalni.

## **...Mást**

Szavaink elszédülésével...,  
ha lelkünk feláll...

...nyugodt ájulásnak adhatjuk át  
gondolataink testét...

- Hozzám jössz, hogy valami mást élj át... -

VI. VÁLOGATÁS A "**HIPOTÉZISEK**"  
CÍMŰ KÖTETBŐL (2004)

## **Tudás, nem tudás**

Tudni valamit azzal jár,  
hogy az ember önként  
elmulasztja a Naplemente látványát,  
s én mégis lehunyom szemem...  
...Nélküled élni viszont olyan,  
mintha az ember állandóan  
az éjszakában járna,  
de a szeme sosem  
szokna hozzá a sötétséghez...



## **Tisztességes csoda**

Ami érted van,  
az a tiéd,  
ami ellened van az,  
az enyém,  
ha a Nap elválaszt,  
a Hold összead minket,  
ha egy Angyal megszarol,  
az ég még több bolygóval  
ragyog nekünk.

## Szokások és pofonok

Lélezkzik a szem,  
összehúzódik és tágra mered,  
összehúzódik és tágra mered,  
mint a szív egy csoda felett.  
Azt hiszed könnyebb nélküled?  
Tán csak hittem magam valakinek,  
s te csak hittél valakinek,  
te, kit elüldözött egy álom!  
Megtördel a kivételesség,  
kivesz minket, ami megölel,  
kivezet egy nyíláson keresztül,  
tudattalan csalódáson át  
a méregtelenbe.  
A dermedtség felekezete ez,  
szokások és pofonok  
fenegyereke,  
kéresek elmulasztása után,  
az emlékeztető órák csengése,  
lelkeken ráncosodó  
belenyugvás.

## **Önkényes életfoglaló**

Önkényes életfoglaló!  
Miért nem tanulmányoztad a jogaidat?  
Tartozásod van,  
ami szétszór és szétszakít.  
A Nap előtt születesz,  
mégis csak egy rendellenes  
mélységben vagy meztelen.

## **Kettő és három**

Mindent tudnunk kell,  
ami kettőről szól,  
a többi a három  
és az a legegyszerűbb.  
De kettő sosem lehet három,  
csak, ha a párosból valamelyik  
már egyként érzi jól magát.

## **Halálbírás**

Egy szavunk olyan,  
mint egyetlen sejt,  
a megvilágosodás arcbőréből.  
Régóta kihalófélben van az,  
az a faj,  
melyhez lelkem teljessége  
szárnyalni jár.

## Gondolatterelés

Nézz végig magadon!  
Ha már nem látsz belőlem semmit,  
nem vagyok a tiéd.  
Súlyos szilánkok fúródnak testembe,  
melyek szívedről hullnak le,  
melyek az összecsukláshoz szögeznek,  
míg térdelek előtted.  
S lábaid remegnek,  
úgy szorítom őket szívemhez.  
Többé már nem kérhetsz tőlem semmit!  
Sajnálom...

## **Féltékeny fáradalmak**

Párolognak a bökkenők, ú  
s köddé válnak a hőkkenők.  
Felszállnak a szemek  
s a szintek,  
felszáradnak szívemen  
keresgélő könnyeid.  
Örök nyomot hagy ágyamon  
elkent szemfestéked,  
melyet ajkam  
lebeszélhetetlenül ízlel.  
Néha eltávozom magamból,  
hogy szíved új darabokra  
összam fel,  
melyekből a veled született  
egység én leszek.  
Ám mindenre én sem  
vagyok képes,  
s biztosításod nélkül  
ezek csak féltékeny fáradalmak,  
melyek egyre jobban  
megfosztottak hatásaiktól.

## Inspiráció

Te vagy egyetlen indítatóm,  
az egyetlen, ami nem véletlen.  
Te leszel sírfeliratom,  
az utolsó feljegyzésem.  
Te vagy működésem hangja  
és hallgatója is,  
utolsó egész mondatom.  
Te vagy gondolataim értéke,  
messzi vidékem akcentusa.  
Pezsgésem habja vagy,  
s lelkem összes habókja.  
Még most is hajbóklok előtted,  
bensőm ellentétei  
hajba kapnak miattad.  
Csillapodásom iktatója vagy,  
az, kiért kidugul fülem,  
hogy jobban hallja suttogásodat.  
Kísértetem megszelídítője,  
ki vagy,  
s táncom értékelője...,  
megszállottságom kiheverője.  
Te vagy lázam dimenzióinak  
diagnózisa,  
s nyugodt lélekketemet felett  
virrasztó érlüktetés.  
Te vagy a bizonyosság most,  
s az egyértelmű aztán,  
ki tisztítja terveim,  
s megüli szándékom.  
Te vagy Istenem felkeresője,  
s megbízója, a szükség...,  
a teljesített utolsó kívánság...



...Esélyem esdeklő pozíciója,  
kibe elültetném emócióm,  
menedékem.

Te vagy emeleteim lépcsőfeljárója,  
s lelki esetem függőhídja.

S te vagy elkötelezésem  
záró megjegyzése is,  
egy eredet,  
ami mindig fennmarad.

## Visszatáncolni az ihlethez

Felnőve hangjaimhoz,  
azonnal törődik velem munkám.  
Feltűnő a szabadság...,  
túl a testtől elválasztott fejen,  
ami valójában a világ.  
Ha magam vagyok,  
nem létezem,  
valahol máshol tartom székhelyem.  
Kimondatlanságom uralkodik felettem.  
Nyugalmamból megpróbálok  
kölcsonadni...  
...remélem ez elég...  
Ilyen visszatáncolni az ichlethez....

## A máskülönben táj

Gondolkozhatok, ha akarok,  
de nem hagyhatom magam kételkedni.  
Olyan ez, mint mikor  
egy hang örökre elhallgat  
és a csend veszélyeset bólínt.  
Követelt kötetek,  
vékony kötelek,  
eltolt függönyrészletek,  
vitatkozó közérzetek,  
kötetlen kihatások  
és önmérséklő kölcsönhatások...  
ez zajlik bent,  
szívkastélyt ez bont.  
Van egy táj,  
ami már egy másik forma,  
egy világosabb norma,  
részben ennek a kornak...  
...A pihenés olykor  
egy önmagunknak  
ellent álló érzés,  
egy bántó,  
károsan kifakadó vérzés.  
De csak ezen a vidéken  
múlik el minden tor  
veszteség nélkül,  
jó vagy rossz,  
mind tanúlság,  
ami értem szépül,  
könnyen lépkedve lelkemben  
oda-vissza.  
Szemembe tűnsz,  
de nemcsak látlak...

...Szíved még édeskésen  
moralizál,  
ám elüldözlek látóteremből.  
Szokatlan zápor felé hajtunk,  
ritkán ilyen fáradt az ég.  
Halottak beszélnek belőlem,  
életünk nagy része elűszott.  
Volt, akivel csak köszöntünk,  
s volt, akivel már  
a jövő kölcsönhatásaira is  
elköteleztük magunkat.  
Nehezen ismerem fel  
a bevillanásokat,  
dörögnek a szokások  
egy makacs lélekben.  
Erölködve lélekzik  
belőlünk az avar,  
mértéktelen a tisztaság.

## **Kijárás**

Nincs lelkeben tilalom,  
viszont élmények sorjában...,  
mik keresik a szabad akaratot,  
kiutat az oldódás utánczásában.

## Helyzet és jelentés

A test elveszi a lélek hatalmát.  
A szerkezetet nem ismerem,  
csak az ösztönöket.  
A végeredmény kötetlen...  
Elfojtom a múlt kisugárzásait.  
Létek, harcok szélesítik ki a határt.  
A spontaneitás kötetlen.  
Helyzet a régről  
és jelentés a jövőről...  
...A kiírthatatlan kárhozat itt járt!  
Önként serkentjük a diszharmóniát.  
Betörünk az agyakba.  
Sugárzunk az egészségesbe...  
...Legalizálva a szellem bomlását.  
Senki nem tudja pontosan,  
mit akarunk elérni.  
Egyenlőre rossz tanít érdemtelen.  
Alkalmatlan igényli a készet...  
...Valaki még képes lehet valamit megérteni.  
Nem reagálhatunk.  
Pedig van, kiért korrigálni érdemes.  
Működni és motiválni lényeges...  
De csak visszamenőleg viszonzozhatunk, és ez fáj!

## **Semmi konkrétum**

Gyönyörködöm benned te zavarodott.  
Félrekezeled gyermekeidet.  
Nem hallgatsz a szeretet nevelésére,  
növeled bennünk dühünk,  
dicséred kudarcod.  
Minősítésed: abszurd.  
Lelkiismereted féltékenységeidhez szabott,  
az eredményeket megtagadod.  
Vezető vagy,  
mégis mindig leghátul maradsz,  
kreatív önkritikád nem elég kopott.  
Mindenkit felejtésre  
és önmegtágadásra szólítasz,  
kiállsz az irigyek oldalán.  
Kikérdezel,  
de magasról tervezed a taktikát,  
hízelegsz, mégis megnevettet  
az igazság.  
Azért egyszer mond el mindenkinek,  
hogy fájdalmat te okoztál.  
Ha már nem lesz tétje,  
vállald a csalódást.  
Mert, ha máshogy nem is...,  
egyszer eljövünk cinkosainkkal  
és trónod alá temetünk...  
...S akkor már  
nem nyerhetsz bocsánatot,  
csak bűnöd koronáját!

## **Jóslat**

Sok mindent nem kell nagyon kutatni,  
nincs az olyan messze...  
...Bukásomra szenvedély az ok,  
mulatságnak ez részben szelence.

Persze lehet sokféle a bármi,  
múlandóságba zárhat megannyi más...  
...Mégis ezt érzem támpontnak,  
e jóslat, mondhatni egyfajta látomás.



## **Az egyszerűség felügyel**

Ki tudja, hányadik utolsó nap ez?!  
Az igazságot sosem számolta senki!  
Ki látja, mennyi kopogást  
kell ejteni még a koponyán,  
míg benne a születés  
megvilágosul valami  
szokatlant elfogadni?!...  
...Sajnos az egyszerűség  
egyre hatékonyabban felügyel...  
...A többit még nem tudhatjuk...

VII. VERSEK A "**PÁNIK ANALÍZIS**"  
CÍMŰ KÖTETBŐL (2004)

## Sokáig alvó

A sokáig alvó oroszlán,  
tagadhatatlan tanúbizonysággal  
szolgál...

...Az éjszaka felé úszik,  
és befogadja az univerzális halált.

Hangulatok szűrják át  
a látható agy sugarát.

A megbocsájthatatlan biztonság  
a tanácsadókat jelenti.

Vajon hányan épülünk  
még bele az örület elfogadásába,  
és ki fogja elmagyarázni,  
hogy miért nem dolgoztuk  
még fel bizonyosságaink?

A magasabb oktávok zsarolása  
a mélyre hangolt világlátszat.  
az elme minden magasztosnál  
mélyebbre megy.

Az idő 13 álomból áll.

Észrevételeink markolások  
a világegyetem csontvázából.

## **Azt akarom...**

Azt akarom, hogy ami bent van,  
legyen kint.  
Ami pusztít,  
legyen éltetőerő.  
Az egység legyen  
jelen minden történő eseményben.  
A koncentráció vezesse élményeink.  
Amit tagadnak,  
az mind lehetséges.  
Amit kidobnak  
az végtelen és lehetséges.  
Amit nem értenek,  
azzal mind egyenlőek s az ellentétei.  
Nem akarok ragaszkodni!  
Engedj el...  
...Valamelyik csaló  
az igazmondók közül,  
de sohasem fogunk rájönni,  
hogyan ki...  
Mindig ugyanarra hallgatunk,  
de ezzel csak halogatjuk  
az öröklétet.  
Követhetetlen a kezdet.  
Nincs mivel takarózni.  
Lehet, hogy a fény burkol be...  
...Valami azt súgja,  
legyek a magam Ura,  
de talán, annál okosabban  
kell eljárnom!

## **Emlékezz rám**

Emlékezz rám, mint szűzre vagy becstelenre,  
Emlékezz rám, mint égtájjra,  
vagy mint csillagképre,  
Emlékezz rám, mint tűzre vagy könnyre,  
Emlékezz rám, mint megkínzottra  
vagy megmentettre.

Emlékezz rám, ha nem érdekel a múlt,  
Emlékezz rám, ha felemészt a trauma,  
Emlékezz rám, ha eszedbe jut az első gondolat,  
Emlékezz rám, mikor újra megszületsz.

Emlékezz rám, ha megbocsájtasz,  
Emlékezz rám, ha önmagad vagy,  
Emlékezz rám, ha energiát gyűjtesz,  
Emlékezz rám, ha nem találsz szavakat.

Emlékezz rám, ha nincs hozzám kedved,  
Emlékezz rám, ha nincs rám szükséged,  
Emlékezz rám, ha együtt érzel,  
Emlékezz rám, ha nem leszek előtted test.

Emlékezz rám, ha félelmetes érzésed támad,  
Emlékezz rám elalvás előtt,  
Emlékezz rám, ha egyedül vagy,  
Emlékezz rám, ha mindenkivel egy vagy.

Emlékezz rám, ha valami fontos szükségleted van,  
Emlékezz rám, ha valamit el akarsz felejteni,  
Emlékezz rám, ha valami örök után szomjazol,  
Emlékezz rám, ha valami humort hiányolsz.

Emlékezz tovább..., én nem bújok el,  
Emlékezz rá, hogy nem kell mindig felejtened!

## **Egyedül...?**

Egyedül a gondolataiddal?...  
...A legszebb randevű lehet,  
ha átesel a holtponton.  
Olyan,  
mint amikor megbotlasz  
egy felhőben,  
mégis elengeded a szivárványt,  
mert látod hogy boldog...

Tiszteld  
a képzelet logikájának  
felépítését,  
és becsüld a logikus  
képzelés természetét!  
Ha engem megértesz,  
magadat érted meg, ...  
utoléred teremtésed...



## Új szakasz

Nem látod az összefüggést  
a logikátlanban,  
mert nem érted még,  
hogymilyen variáció  
vonzást alakít.

A hangsúly bárhol lehet  
a sorban,  
minden egyes lépcsőfok  
a megvilágosodás  
ugyanazon automatizálására  
épít.

Érzékeny a minőség,  
az első fikszáció óta,  
mástól várt megoldások közt  
rezdül a túlélés.

A rögtönzött szemléletváltás  
ellenprogramja nem más,  
mint egy szétoszthatatlan  
lélektani megfeneklés.

## Gyakorlók

Szükségletek leltára,  
energiák sokszínű dinamikája,  
a kezdet a fény hangjainak,  
és vég a hang fényének.  
Gyógyítanak a meghosszabbított karok,  
...pengében végződő megtisztulás,  
remegésmentes remek,  
természetes kardbirtokosok  
vívása lelkükkel.  
Ismeretlenek nem csatlakozhatnak,  
a koncentráció számára nincs kivétel,  
a Nap lemerül az ég mélyére,  
a látótávolság lecsökken,  
a lélekközösség kitágul.  
Nyelvek közelednek és távolodnak,  
a test untalan viszi a lelket,  
oda ahol már az megfordult,  
valahogy nem érzem,  
hogyan kérdeznének egymástól,  
ez csak vágy, nem szerelem!

## Pánik analízis

Félnótás  
Félördög  
Félrelök  
Félholtan...  
Determinisztikus  
szívverésszám,  
felváltva sakkot,  
majd mattot ad.  
Az ismeretlen nem lehet  
ok az ígéretesre.  
A mozaikoktól való  
távolmaradás,  
már egy kérdésesebb  
gondolat homályosnak  
ható utóelemzése.  
Hogy honnan  
vesszük a levegőt?  
...talán ebbe túl sok  
is az elhamarkodottság...  
A forró kapkodás  
a bárhol való  
megfulladást  
eredményezheti,  
a hűvösség a bensőből  
történő kifakadás  
erejét célozza.  
A tudatnak ellen ható,  
szemrevaló,  
határozatlanság  
szemrehányás,  
mely el-eltűnő  
feltűnés sorozat...

...félelmekben távozó,  
kiszámítható határokkal  
körülrít,  
rendszerezett magzat.

## **VIII. PÁRPERCES TERJEDELMEK (PRÓZAI VÉGKIFEJLETEK)**

## A hasonló álom partján

Tisztán, vénülő tekintettel, őszinte kincsekre leltem. Finoman, meleget lehelve, párával áztatva egy pillangó szárnyait, hallgatva az idő suttogó lépteit boldogan ébredtem a pataknál.

- Mindent átgondoltam.

Egy állatról álmodtam, amire vadásztak. Egy szív futott lelkében s ütemét vágatták léptei. Azokra gondolt, akikhez hasonlítani akart eddig, akiket szerettek valamiért. De ő sosem lehetett ilyen! Először érezte, hogy félnie kell attól, ami! Érezte, hogy ő sosem lehet..., nem lehet...

Megértette, hogy el kell veszítenie magát ahhoz, hogy szeressék és ő is újra szeressen. Meg kellett halnia ahhoz, hogy hallják szavait, el kellett hallgatnia, hogy odafigyeljenek szíve zajára. Érezni akart, de csak a felszín érinthette s a világ beleszeretett a néma zenébe...Szánalommal is beérte volna, csak szeretni akart a bolond!

Futott s egy madár szívével szállt, a lélek vadlovainak kengyelét szorította, járta a világot, elhitte hogy van könnyű paradicsom, élő szeretet. Halálos csapdába vitte újra sebeit, de legjobban könnyei sebeztek, ahogy beitta őket a mindenség s ez el is múlt egy pillanata alatt. Kegyetlen szavakra hallgatott, nem hitte, hogy egyedül jutott el ide, ilyen messzire...

Maga gyenge lett, de hite élt. Üres szíveket próbált meggyőzni az álmokról, de fáradságában csak a képzelet menthette meg. A reményből a fájdalom gúnyos szövetségését, a szív hazugságából vallást teremtett...

- De mi szerint él most?

Még mindig üldözött állat, s oly halott! Csak egy képet látott, de ő hitt a kiállításban s kedvesbe portréit szíve fagyott vizeinek jegébe véste. A gyűjtemény egy érzés tulajdona lett. Míg más fotókat bámult s tépte szét a józan emlékeket, vagy a keserű kezdetre gondolva csalva emlékezett, papírokat áztatott hazugságba, címzetlen üzeneteket fecsegett, ő erre az örült jelenre gondolt s Isten bocsánatáért esedezett, hogy ilyen lett a világ! Egy érzékeny szobrot látott magában, amiből mindig lefaragnak egy életet, de sosem lehet kész, mesterei többé nem lehetnek elégedettek. 7 évente a múltba reinkarnált, de sosem értette, hogy hol van a megfelelő gonoszság, ahhoz, hogy lelke ne zuhanjon le a csillagok közül. Az álmok nappali alvóvá tették, sötét odvakba bújtt társaival. A 20. század erdeiben élt, mégis a kezdetek fája volt otthona. Szükség volt a fára, sokan fáztak egyedül a remény árnyéka után futva, de akármennyire léptet hallott ropogni a hóban, szerelmét nem vághatták ki szívéből. Gyökerei könnyekkel fűrődtek az aljzatba s terjedtek el, szerte a világon s a mosoly virágát nyitották az újszülött természetben.

Barátaival együtt öregedett, mégis is siettetni vágyta az időt. Meg akart halni, mióta rájött: nem tud felejteni.

De nem volt miben temetkeznie, arca elmosódott, ruháját a tegnap adta oda Jézus gyermekeinek, vonásait felemésztették a fájdalom grimaszai, gyermeki mosolya mögött már csak egy bohóc vigyora csillogott.

Nem volt színpad, min ne nevték volna ki, az élet darabja nem ment neki. Túlságosan szeretett...

Lopott kocsiként sírt szíve, a feltört zárat már senki sem javíthatta meg. Száguldó testét a fájdalom sebessége röpítette. Még egyszer, mielőtt felkészülne a végső útra behunyta szemét s a hasonló álmok partjára lépett. Álmodni már nem mert. A halál fájdalmasan közeli s szép volt. Érezte a ragyogást, mit egy bolond lopott szívébe, a rajongást mi engedett minden fájdalmat sebei mögött felejtene. De máskor csak a testet látta, a vágyat amit csak a szem ébreszt, érinteni akart büntetlenül, üres tárgyakat ölelve, illatokat rejtve a por alá, amiben lelke fetrengett. Ellentétek keltették s fektették le, egymás kezéről kezére jártatva félelmeit. Elhitették vele, hogy az ember számára idegen a tekintete. Ez nem volt már tiszta, boldog ábrándú szerelem, de az idő múlásával csak erősödött s mélységébe zuhant az élet. A fájdalom érinthetetlené tette a belsőt, de a test mégis ingatag lábakon hordta a keservet s a parton végigfutó sziklarengeteg lett a szivárvány az ég felett, amely omlott, megtört, elhagyta ezt az életet, mégis sok áldozatot hordott már hátán, míg nyugalomba ringatta a csendet. Egykor valaki erőt akart venni magán, azt hitte túléli azt, ami egy nap adta neki az életet s most visszakéri, eltaszít, öngyilkosságra biztat minket. Azt hiszi el tudunk szakadni mindentől, de erre születünk, nem tehetünk másként, nincs értelme tettetni a felejtést... Gyere kedvesem, nyugodtan sirj nekem, meséld el a fájdalmat, amit érzel, hisz én is csak ezt teszem, nincs mit szégyellnünk! Az élet nevetségesség tett már minket! A fájdalomunk közös, használjuk ki ezt...

- Hogyan...

- Hogyan...?



- Hogyan?

- Hogyan?!?

Így ébredtem. Az összefüggést még most sem értem. Az érintések oly valósan fájtak s a gondolatok fura féregként fűrtak utat a közös érdekekben.

- Belekerültem az eszmélésbe, vagy magam magyaráztam ezt?

- Nem tudom..., de itt valaki meghalt...

... - De boldog vagyok, de milyen érzés ez?

- Miért ily idegen, miért ily lassú, miért ily csendes, miért ily sötét s miért ily szépséggel teli?

- Miért vesz körül a fény, ha sötét van? S miért vagyok szabad, ha egyedül vagyok?

- Nem szabadít fel egy társ, egy lény közelsége, újjáteremtve engem.

- Nem tudom! De nem változtatok rajta! Tudomásul veszem, hogy többé csak akkor lehetek boldog, ha elmegyek...

- Elmegyek..., elmegyek...

Noha maradni vélnek az értetlen szemek, de én már nem nyújthatok semmit ennek az édes, szőke világnak. Melankólikus boldogságom érthetetlen üvöltés a társadalom számára!

## **Egyszemélyes felvonások**

### **Bejegyzés:**

- Valaki olvasta az irataim. Mindenki tudja, hogy megbolondultam!
- Ki lehetett?
- Ez csak a kezdet volt!
- Az ilyenek sosem érik be ennyivel.
- Évekig őriztem a képet. Épp ma reggel égettem el a többi emlékeddel együtt.
- Ez jelenthet valamit, fura! Épp ma gondolkodtam, mi lesz az utolsó dobásom, mielőtt fizikailag meghalok.
- Belekezdtem egy új könyvbe.
- Mindig tudtam, hogy egyszer majd nem bírom ki mindezt egyszerre.
- Nem lehetek ott melletted örökké, mégsem kezdhethjük újra!
- Tiszteletben tartom a döntésed, de dönts egyedül, ne óvatoskodj!
- Gyere velem!
- Mindig különös volt, hogy a halál és a tudás nem különbözik egymástól.
- Onnan tudtam, hogy nem kellek, hogy egyetlen szívben elfért a szerelmünk.
- Nem voltam már évek óta sehol, csak a nevem és a szemem járt azokon a helyeken, azoknál az asztaloknál, azokban a szívekben, azokkal a társasági lényekkel.
- Milyen hiszékenyek! S milyen gyilkos mind..., inkább öngyilkos.
- Sebaj, tiszteletem nekik!

- Pimaszság! Milyen könnyen kikaparnák a szemem!
- Nevetek!
- Gyűlölöm, amikor erőszakosak!
- Vagy ők vagy én!
- Biztos én!
- Ők nem hagynának!
- Holnap nevetünk utoljára közösen. Igyekszem valódián, ígérem!
- Kezdődik minden előről...
- Ha nem ismertek még, csak keressetek! Ám szólók, fájni fog!
- Miért akartok bántani?
- Kíváncsi vagyok a jellemzőimre, a jelmezeimet már ismerem, csak én ismerem őket.

### **Amit adok:**

Zene vagyok, amiről első hallgatásra, nem tudod megállapítani, hogy szereted-e vagy sem!  
 Pohár vagyok, mi részegre itat!  
 Apró figyelmesség vagyok, amit a kedvesednek vihetsz.  
 Ki tudja, lehet, hogy előbújok!

### **A szerelmes:**

- Régen összetartottunk. Akkor is mennyit tréfáltam!
- Mutass fel egyetlen testvért is barátom! Csak szerelmed van.
- Sebezhető vagy, most száll rád mindenki.
- Vicc az egész, nevetségesen kínos.
- Nem tudsz leszokni egyik hibádról sem.

- Nem tudsz közeledni, nem tudsz eltávolodni rendesen...
- Mond meg mindenkinek! Mond meg mindenkinek! Most!...Hogy te is félsz, míg te is dög nem leszel...!...Te prédák szégyene, te, aki segítségre szorul...
- ... - te szerelmes.

### **Kérdezz:**

- Nincs semmi kérdésed hozzám?
- Nincs semmi érzésed felém?
- Egy név legrosszabb esetben is csak furcsa lehet, de sohase jelenít meg célokat, jövőképeket.
- A fogalom az, ami létet adhat a minősíthető létezőnek!

### **Öregedés:**

- Látom a szemeimben s elég, hogy belefönjám tekintem gondolataimba.
- Az élet, mint egy tükör, a színek, mint tárgyak, a helyek, mint alapok ragadtak rajtam az emlékekkel.
- Szakítottunk, ez kettétörte életünk.
- Te felálltál, én létezek.
- Most mond, hogy nincs ebben semmi különös!
- Persze már nem különös, ami fáj, nem meglepő, ami felkavar. Testünk egy boldogtalan születésnapra hasonlít...
- Gyűlölet, boldogság, gondolkodás, eszmélet, dohányfüst...
- Égetek, mintha fáznék, tépek, mintha képes lennék felejteni, gyenge kis halott vagyok...Tiszteld meg egy gyertyával, aki nem akar boldog lenni!

- Nem kell egyetértened!

### **Hiába:**

- Hiába számítottunk arra, amit terveztünk, tegyük fel, hogy önző dolog volt!

- Büntetettként kezeltek, a törődést valójában zsákmányszerzésül szolgált.

### **Tartozz hozzám a szerelemben:**

- Az életszemléletnek, most csak egy kidolgozatlan, ösztönzetlen verzióját tartom a kezemben.

- Akárcsak évekkkel ez előtt.

- Egyetlen vágyam nem mérvadó, de túl gyerek vagyok, hogy mást kérjek: Tartozz hozzám a szerelemben!

### **Könnyfiú:**

- A halottak egy gyermekre vágytak, akibe beleszáll a lelkük, de nem akartak bonyodalmat.

- Nem volt érett a környezet, hogy megtudják a szerelmünket....a szerelem csak halottakat akart.

- A fiút megbélyegezték a könnyei...

- Mindig beleszóltak a könnyeibe, pedig őszintén rendezte gyászát.

- Nem volt tanulság a múlt s elég erős a jelen.

- Szomorú lelkek vizsgálták az egészségi állapotát:

- Megfelelt...

### **A szépség helye:**

A szépség helye,  
a kékség selyme...

Egy ilyen szívben a rózsza és a tenger,  
valahogy nem fér össze.

Egy fénykép lángja,  
egy album kertje...  
...Nem vezet szebben semmi a fénynél,  
nem nevet jobban a könnyörgésnél.

Először van ilyen, hogy a hullámok és a szirmok  
nem értenek egyet...  
...Mindkettőt segíti a szél, de ők is csak akadályok  
egymás számára, mint mi.

Tolnak, mosnak, szaggatnak, sírnak...  
...De ebben a háborúban nem hullnak láthatóan...  
...A mindig meg-meg újuló generációk csak a lelket  
bántják...  
...Végül Isten hűvösébe menekülnek.  
Hol van még a káprázat vége?

### **Menekülés:**

- Jobb, ha nem javítok ki semmit, mert az már  
ódzkodni fog az eredetitől.
- Talán itt álljunk meg!
- Ne fussunk tovább a szerelemben!

### **Szeretlek- e téged?**

Szeret és  
Elvesz,  
Repül és  
Ennyi,  
Tagad és  
Lop,

Elér, sohasem  
Könyörög.

Ezt ígéri mind!

Tettet, majd  
Émelyeg,  
Görcsöl, majd  
Elfelejt.  
Dönt!

### **Kicsilány:**

- Hello kicsilány! Meg kéne mentened. Üldöz a szerelem!
- Az a baj, hogyha én egyszer elidegenedek valakitől, azt nem tudom újra megszeretni. Az idő nem segít...
- ...- Segíts kérlek!

### **Levél az elutasítotthoz:**

- Kérem figyeljen!
- Ismerem érzéseit, látom, hogy próbálja elrejteni...
- ...- De feleslegesen, kérem hagyjuk ezt!
- Nem tudom szerelemben szőni pusztán barátságom, csodálatom...
- ...- Ellenkezőleg, Ön erőszakos, önző, komolytalan.
- Látom magában a jót, de nem érzek magamban erőt ahhoz, hogy megmentsem.
- Már régóta kinéztük egymást s meg kéne beszélnünk néhány dolgot, de ebből semmi komolyabb nem lehet.
- Ön nem mutat érdeklődést semmi felé, még gyerek s tovább nem kelt vonzalmat bennem.

- Remélem megbocsát! Nem tudnék haragjával együtt élni.
- Minden számba vehető gondolatot áttaloltgattunk, de a mi problémánkra nincs megoldás. Legalábbis jó nincs...
- ...-Elég jó...

### **Csere:**

- Mióta állunk itt?
- Készülj!
- Most elmozdulhatunk. Az alkalom: a testcsere.
- Tisztítsd ki minden pólusod, csak a tökéletes tisztaság méltó az átváltozásra!
- Beszéljünk még előtte! Félek!
- Vagy félsz, vagy életben maradsz! Fogom a kezéd, pedig nem szabadna egymáshoz érnünk! Vagy talán így lesz a jobb?!
- Nem tudhatjuk, most csináljuk először.
- Kezdjük!
- Ne felejtse el, hogy szeretsz!
- Ugye nem hiszed, hogy vége lehet?

### **P.S.:**

- Gondolkozz el azon, érdemes-e ma felébredni, mert ha ennek a szerelemnek is vége, nem húzlak ki a bajból!



## Bújas

Nem mindig kell történni valaminek. Gondolj arra mit érzel, mikor megnyugodni jössz hozzám! Most is ezt kell érezned. Egyre többször és többször, míg itt nem leszel teljesen velem. Nem mehetsz el! Egyre közelebb kell jönnöd hozzám, míg ez lesz a természetes, amikor ez lesz a tökéletes s félelmetes, hogy nem akarsz elszakadni tőlem. Az első nyugalom aminek így átadod maga, aminek nincs neve, mégis leállít. Nem találhatsz rá sehol, mert nem keresheted sehol, ez csak benned van. Még én sem ismerem, nem szabadíthatom fel, ez hozzád ér el a legközelebb, téged választott, a saját harmóniád. Én csak az vagyok, aki elrejthet ebben a világban s senki sem talál meg, míg nem akarod. Most szép először, hogy nem hallasz senkit, nem látsz, csak lebegsz, nem fáj senki sírása, mert most kicsit magadban létezel, s nekem lélegzel. Nem folytatsz semmit s nem folyt meg semmi. Reméled ebből nem felejthetsz, mert ebből mindig magaddal akarsz vinni valamit. Megérdemled ezt az állapotot. Most képzelhetsz, távolodhatsz szavaidtól s lemerevíthetsz magadban egy képet, ami a legszebb neked, ha megragadt valami ebből, amit itt most tehetsz. Csak gyere, részletezd magadnak, amit élvezhetsz! Ne siess, innen nem kell tovább menned. Fogd meg, amit nem érzel a kezeiddel, bízz a hűségben, ami elismer! Ne térj vissza oda, ami a te harcodnak természetes, az élet nem ismert téged. Te egyetlen egy dolog vagy: egy érzés, hit, amiben nem hagyod, hogy megdöntsenek. Fedezz fel, mert akkor valami megteremt! Hevülj, majd nyugodj meg! Figyeld velem a hangokat, míg nem

hallasz mást, mint a csendet és a végtelent, ami már eljutott oda, ahol mi a napot várjuk felkelni! Semmi sem lesz hangos, semmi sem lesz érthetetlen, kérdezhetsz s várják azt, amire kíváncsi vagy, nyitottak a boldogságodra. Van, ahol sohasem tűnik el az, ami neked fontos, ha odamész, az mindig a te helyed lesz s csak egy valaki fog odahívni téged, te magad. Nem kell visszatérned, mert el sem mész. Én végig itt leszek. Eszköz leszek, ami segít kifejezni téged, egy fontos szó, aminek jelentősége lesz... Csak egy téma, ami felől, ha egyedül vagy, megközelítheted az ismeretlennek tűnő világot, ami valójában a te megtalált lényed, egy tükör, amiből mindig egy arc mosolyog rád, de a művész te magad leszel. S én fal leszek amire mindig ráönthetsz egy tetsző színt, amilyennek látni szeretnéd az eget, a kő, amiből mindent kifaraghatsz s életre keltheted, amit látsz benne. S az anyag, ami megformázza szabad tartalmad, a betű ami eltűnik, ha többé nem akarod olvasni, de egy sziklába mélyedve mindig mosni fogja a tenger s csiszolja gyászát. Számold velem együtt a napokat! Ne hagyj elmenni s mindig engedj vissza, veszítsd el velem valahol az időt! Kérdezd meg mindentől ami körülvesz, hogy meddig él nélküled! Most nem kell győznöd, dönts el, hogy merre mész, nem kell gyorsítanod s lassítanod, így pont jó. Lépteid bármerre vigyázzák s érdeklődnek minden iránt, ami igaz rád. Itt pótolhatsz mindent, amit néha elveszítesz magadból, csak kérd és keresd! Csal törődj magaddal és törődj azzal, hogy törődhess! Vigyázz magadra, hogy vigyázhass, szeresd a pillanatot, hogy ne ez legyen az utolsó! Engedd ide magadból, amit mindig idehozhatsz s utána semmi sem

üresedik meg. Amit nem titkolsz el magad számára magadról, becsülni fog téged! Csak gyere ide, ne nézz körül, feküdj le mellém és pihenj rajtam, ölelj egyre erősebben és minden rendben lesz! Mélyebb lesz s tiszteletet követel! Érzékeny lesz és bizalmat ébreszt! Bizalmas lesz és megmásíthatatlan! Független még a szabadságtól is, csak légy kíváncsi és feküdj ide mellém!

## **IX. EGY GONDOLAT 2009-BŐL**

## **Parampara – A tanítványi láncolat**

Szóval...mi a lélek? Az, hogy vagyunk. Amikor szeretünk valakit, azt szeretjük, hogy van. Miről szól a szeretet? Arról, hogy szeretjük a másik lelkét. Milyen a másik lelke? Ragyogó. Mi a ragyogás? Nem a másik jó vagy rossz tulajdonságai, hanem a fény, ami a lelkéből árad. Tehát, mikor azt mondjuk valakire, hogy szeretjük őt, nem arról beszélünk, hogy szeretjük azt, hogy ilyen vagy olyan, hanem szeretjük, hogy van, szeretjük a lelkét, és átéljük annak ragyogását. Ilyenkor a rossz dolgok is szépnek tűnnek, mivel átítatjuk énünket a másik fényével, és nem tulajdonságainak viselkedésünkre ható felhangjaival azonosulunk. Szerelem vagy szeretet?! Mi különbség van a kettő között, mindkettő fényből táplálkozik? Mindkettő a lélek fényére reagál. Amikor a másik azt mondja, hogy már nem szeret minket, az azt jelenti, hogy elvesztette a kapcsolatot lelkünk ragyogásával, nem pedig azt, hogy a lelkünk nem ragyog. Mindenki lelkét ugyanaz a fény ragyogja be, de ez a fény nem birtokolható, csak időnként megosztjuk valakivel. Hogy hogyan? A lelkünk fényét lehet barátként, társként, szerelmesként, szülőként, testvérként is használni. Csak meg kell tanulnunk ezzel bánni. Ennyi az egész. Figyeljen mindenki a fényre és törekedjen a boldogság felé. Boldognak lenni annyi, mint kapcsolatba kerülni a lélek fényével. Racionalitás azt jelenti, látni a másik hibáit is, de nem az orra alá dörgölni, figyelni rá és nem bántani. Emocionalitás, elfogadni és szeretni őt így is, rávilágítva a jóra. Ebből állnak az emberi

kapcsolatok és a szeretet vagy szerelem így kitarthat egy életen át.

# Tartalom

<b>I. A KÖTETRŐL (ELŐSZÓ)</b>	3
-------------------------------	---

<b>II. VERSEK A „GABRIELLA” CÍMŰ KÖTETBŐL (2001)</b>	5
--	---

## **Versek a „Prológus” című fejezetből**

6

*Szerelmünkkel fogadtunk*

*szívének örök hűséget*

7

*Vágyom egy világra*

9

*A legszebb bocsánatkérés*

10

## **Versek a "Expozíció" című fejezetből**

12

<i>Ma csak egy pillanat az élet</i>	13
<i>Rólad tán</i>	15
<i>Ugyanaz: más</i>	17
<i>Valódi vagy, valóban szeretlek</i>	19
<i>Amiért a remény sóhajt</i>	21
<i>Folytatás</i>	23
<i>Ilyen széppé</i>	25
<i>Úti cél</i>	26
<i>Impresszió</i>	27
<i>Végtelen eszmélet...</i>	
<i>sosem maradsz...</i>	28
<i>Most</i>	29
<i>Te vagy</i>	
30	
<i>Tükör</i>	31

### **Versek a "Epilógus" című fejezetből**

	33
<i>I.</i>	34
<i>II. a.)</i>	36



<i>II. b.)</i>	38
<i>III.</i>	39
<i>IV. a.) (Bevezetés)</i>	41
<i>IV. b.)</i>	42
<i>IV. c.) (Befejezés)</i>	45
<i>V.</i>	46
<i>VI.</i>	47

### **III. VERSEK A "HAJNAL" CÍMŰ KÖTETBŐL (2001)**

48

#### **Versek a "Hallgasd sírni a tengert" című fejezetből**

49

<i>Hallgasd sírni a tengert</i>	50
<i>Renezsánsz</i>	51
<i>A tél a ragyogásod mögött</i>	52

### **Versek a "Keleti barát" című fejezetből**

	53
<i>Keleti barát</i>	54
<i>Keleti barát II.</i>	55
<i>30 év</i>	56

### **Versek az „Ott nézel s vársz te rám” című fejezetből**

	57
<i>Ott nézel s vársz te rám</i>	58
<i>Nyugtalan a befejezetlen ég (az idő hova megy tovább?)</i>	59
<i>Nincs vége</i>	60

### **Versek a „Rosary” című fejezetből**

	63
<i>Rosary</i>	64
<i>Válasz és vallás</i>	65

**Versek az "Érzelmi matematika" című fejezetből**

66

*Érzelmi matematika*

67

Külvárosi asszony

68

**Versek a "Hajnalról" című fejezetből**

69

*Sosem felejttem el mit tettem velem*

70

Minden

71

**Versek a „Ha téged választhatnálak” című fejezetből**

72

*Valami átmeneti új előtt*

73

*...Jelenés...*

75

## **Versek a „Hajnal” című fejezetből**

	77
<i>Emlékszerelem</i>	78
<i>Igazi után</i>	79
<i>Ő</i>	80
<i>Hajnal és jövő</i>	81
<i>Édes dolog</i>	82
<i>Hibák</i>	83
<i>Ismeretlenek</i>	84
<i>Önérzet</i>	85

## **Versek a „Mutassatok egy kijáratot” című fejezetből**

	86
<i>Gyönyör</i>	87
<i>Közelebb</i>	88
<i>Öntudat</i>	89
<i>Szépség</i>	91
<i>Élve?</i>	92

**Versek a „Csak te tudhatod” című fejezetből**

93

*Félkész féléjszakákon álmodom*

94

**Versek a „Búcsú” című fejezetből**

95

*Reality*

96

*Hit*

97

**Versek a "Szépség" című fejezetből**

98

*Összes perc*

99

**IV. VERSEK A „HARMADIK ÉLET” CÍMŰ  
KÖTETBŐL (2003)**

	100
<i>Zárás</i>	101
<i>Improvizáció</i>	102
<i>Állandó valóság</i>	104
<i>Előszőr</i>	105
<i>Elemek</i>	106
<i>Mozgás</i>	107
<i>Kérés</i>	108
<i>Az imitátor</i>	109
<i>Gondolatalakulás</i>	110
<i>Romló javulás</i>	111
<i>Biztonság a tudat hátterében</i>	112
<i>Tervezet</i>	113
<i>A zsarnok</i>	114
<i>Ketten voltak II.</i>	115
<i>Még ne! (Járj még!</i>	116
<i>Türelem, szerelem</i>	117
<i>Résztvevő</i>	118
<i>Mielőtt késő lenne</i>	119
<i>Ugyanúgy</i>	120

<i>Üzenet</i>	121
<i>Hisz akarlak</i>	122
<i>Dáma</i>	123
<i>Regeneráció</i>	124
<i>Körmönfont felcsillanás</i>	125
<i>Beteg tétovázás</i>	126
<i>Hasznos imák nélkül</i>	127
<i>Mennyire tán</i>	128
<i>Hazugok</i>	129
<i>Egy</i>	130
<i>Siker, emlékek</i>	131
<i>Világvége túlhajtás</i>	132
<i>A holnap központi szereplői</i>	134
<i>Rémkép</i>	136
<i>Kedvesem</i>	137
<i>Mindennap édes</i>	138
<i>Üvöltének</i>	139
<i>Egy kis reménytelenség</i>	140
<i>A harmadik élet</i>	141
<i>Élünk?</i>	142
<i>Sehova sem</i>	143
<i>Legbenső információ</i>	144

**V. VERSEK AZ „ADRIA” CÍMŰ KÖTETBŐL  
(2003)**

	145
<i>Adria</i>	146
<i>Önmagunkba</i>	147
<i>Ritka megelevenedés</i>	148
<i>Letisztult csiszolatok</i>	149
<i>Szellemi háromszög</i>	150
<i>Azokért, akiket szeretek</i>	151
<i>Magam a Máglya</i>	152
<i>Ész, értelem</i>	153
<i>Éneklő tündérek</i>	154
<i>Megint jönnek, megint...</i>	155
<i>...A Mennyben</i>	156
<i>Bizonytalan megismerés</i>	157
<i>Találkozás</i>	158
<i>Végül határtalan</i>	159
<i>Túlkorosság</i>	160
<i>A nem ugyanolyanok fájdalma</i>	161
<i>Elátkozott érzéssel</i>	163
<i>Letisztulás</i>	164
<i>...Mást</i>	166



**VI. VERSEK A „HIPOTÉZISEK” CÍMŰ  
KÖTETBŐL (2004)**

167

<i>Tudás, nem tudás</i>	168
<i>Tisztességes csoda</i>	169
<i>Szokások és pofonok</i>	170
<i>Önkényes életfoglaló</i>	171
<i>Kettős és három</i>	172
<i>Halálbírárs</i>	173
<i>Gondolatterelés</i>	174
<i>Féltékeny fáradalma</i>	175
<i>Inspiráció</i>	176
<i>Visszatáncolni az ihlethez</i>	178
<i>A máskülönben táj</i>	179
<i>Kijárárs</i>	181
<i>Helyzet és jelentés</i>	182
<i>Semmi konkrétum</i>	183
<i>Jóslat</i>	184
<i>Az egyszerűség felügyel</i>	185

**VII. VERSEK A „PÁNIK ANALÍZIS” CÍMŰ  
KÖTETBŐL (2004)**

	186
<i>Sokáig alvó</i>	187
<i>Azt akarom...</i>	188
<i>Emlékezz rám</i>	189
<i>Egyedül?</i>	191
<i>91</i>	192
<i>Új szakasz</i>	193
<i>Gyakorlók</i>	194
<i>Pánik analízis</i>	195

**VIII. PÁRPERCES TERJEDELMEK (PRÓZAI  
VÉGKIFEJLETEK)**

	197
<i>A hasonló álom partján</i>	198
<i>Egyszemélyes felvonások</i>	202
<i>Bújás</i>	209

## **IX. EGY GONDOLAT 2009-BŐL- ZÁRSZÓ**

212

*Parampara - A tanítványi láncolat*

213